

REBUTUL

FOSTUL PATRON: — Cu toate că nu mai sînt stăpînul fabricii: ăsta tot pentru mine lucrează!

urzîca

CU RESPECT

Tovarășul Petru Tomuleț, președintele Sfatului popular comunal Vinători, raionul Sighișoara

Bucurați-vă tovarășe președinte, veseliți-vă și bucurați-vă. Desfundați butoaie, întindeți mese, să-nchinăm pocale pentru sărbătorirea noului și nemaipomenitului dumneavoastră arbore genealogic. Am aflat și noi, tovarășe președinte, că nu sînteți un om obișnuit, că nu sînteți un om oarecare, într-un cuvînt, că nu sînteți om. O! dac-ați ști cit de mare și cit de sinceră ne-a fost bucuria cînd ne-a ajuns vestea că descindeți dintr-o familie de zei, de zei get-beget. Ce fericire pe noi cînd am aflat că Petru Tomuleț, președintele Sfatului popular comunal Vinători, e urmașul în linie dreaptă al zeului Bachus. Știți dumneavoastră care Bachus. Bachus, zeul chefurilor și al bețiilor de pomină. Las-că lucrul ăsta l-au aflat și locuitorii comunei Vinători pentrucă vedeți cum stă chestiunea, dumneavoastră ca stră-strănepot iubitor al zeului Bachus i-ați moștenit, i-ați păstrat, și i-ați însutit calitățile, și mai ales capacitățile...

Și vă blînuie o sete, tovarășe președinte, că nici întinsele vii din întreg raionul nu pot s-o astîmpere. Dacă această sete moștenită dela unchiul Bachus n-ar avea urmări nefaste asupra comunei pe care o conduceți, lucrul ne-ar interesa prea puțin. Din nefericire însă, situația se prezintă cu totul altfel. Dumneavoastră vă clătinați, treburile se clatină și ele. La drept vorbind, noi bănuim că locuitorii comunei cam exagerează cînd afirmă că nu vă vedeți de treabă. Cum adică? Nu mergeți dumneavoastră în fiecare dimineață la sfat? Că mergeți pe două cărări, asta e cu totul altceva. E vina dumneavoastră dacă o cărare duce spre Oficiul M.A.T. și alta spre caza-nele cu țuică? Dacă locuitorii țineau neapărat să rezolvați problemele comunei, n-aveau decît să așeze sfatul popular pe una din cele două cărări, și nu la mama dracului, tocmai în centrul comunei.. Și, apoi, ce-i treaba lor dacă dumneavoastră trageți la mîsea? Păi, ce, beți din banii lor? Aș! Nu beți nici măcar din banii dumneavoastră! Beți din banii chiaburilor. Știm noi care-i socoteala. Ii puneți pe chiaburi la cheltuială, ca să simtă greul, și să n-adune banul la ciorap! V-au spus unii, ce-i drept, că nu e bine să întindeți, chefuli cu chiaburii, că, după aceea, o să vă învîrte cum vor ei. Și-o să le rămîneți obligat. Mamă, ce-ați mai ris atunci! „Eu, obligat chiaburilor? Cu ce să le fiu obligat cînd pe unul l-am făcut mijlocaș, altuia i-am redus cotele și impozitele, iar altora le-am dat munci de răspundere? Arată-mi un singur chiabur căruia să-i fiu obligat și praf se alege din... țuiculița lui!”

Deși frînt după atîtea chefuli, dumneavoastră nu uitați totuși legătura cu masele. Cu o voință demnă de un descendent al zeilor, vă tîrîți — zeii știu cu cită trudă — pînă în fața sfatului popular, și dați dispoziții să fie adunați țărani muncitori. După ce s-au strîns, urcați mîndru pe un butoi, vă țineți cit puteți mai drept și începeți: „Fraților! Să trăiesc și la mai mare!” Și-i trageți o dușcă zdravănă din sticla scoasă cu în-căminare din fundul unui buzunar. „Fraților, continuați dumneavoastră, mult o să mai pierd cu vremea cu voi?... Hic... Am și eu treburile mele... Hic! Ia ascultați, mă, prăpădiților, cînd aveți de gînd să predați și restul cote-lor? Eu nu am vreme să vă lămuresc. Lămuriți-vă singuri... Hic!... Dacă pînă în 24 de ore nu-mi executați ordi-nul, atunci, hic... mama voastră!”

După această muncă de „lămurire”, unică în felul ei, fără să vă acordați o singură clipă de odihnă, plecați pe teren în inspecție, însoțit de cîțiva prieteni. Prima haltă: sațul Soard, iar prima „unitate” inspectată, cazanul cu țuică al chiaburului Nagy Francisc. Aoleo, ce inspecție amănunțită! Pînă în fundul cazanului! După „inspecție”, vă îndreptați în zig-zag spre coo-perativă. Aici, vă interesați îndeaproape, în foarte deaproape, numai de secția M.A.T... În continuarea inspecției, cu stomacul devenit damigeană, o porniți copăcel, copăcel, spre căminul cul-tural. Conform dispozițiilor dumneavoastră, țărani muncitori sînt convocați de urgență în fața căminului și munca de „lă-murire”, începe după aceleași metode, al căror autor sînteți, cu deosebire că, aici, ați introdus și o inovație: ați luat fiecărui țăran cite o declarație însoțită de semnătura lor și de înjură-turile dumneavoastră.

Inspecția continuă fără răgaz prin gospodăriile citorva chia-buri, față de care dovedeți o atitudine extrem de severă. Atitu-dine prietenoasă o arătați numai față de băutura și de min-carca lor. Și, uite așa, din „inspecție” în „inspecție”, trece

GRIFA PENTRU... CIORI

- Ce faceți acolo, oameni buni?
- Am schimbat firma, tov. responsabil, ca să nu mai fie... nic.o confuzie.

„ziua. Intunericul începe să se lase, căsuțele satului dispar treptat, înghițite de negura nopții și, odată cu ele dispăreți și dumnea-voastră înghițit de nu se știe cine... Abia spre dimineață fost găsit moșăind în... și fonierul unei chiaburoaice!

Dar cite năzdrăvănii nu vă mai aparțin, tovarășe președi-Bachus! Ca să nu amintim decît inspecția făcută la un M.A. și de pe urma căreia ați fost purtat în circă pînă la sfat... să nu amintim decît de mecazurile pe care le-ați pricinuit (lectorului Dan Ion, pentru motive pe care nici pînă astăzi le-ați găsit. Ca să nu mai vorbim decît de ziua aceea de pom cînd ați fost găsit moșăind în curtea chiaburului Visalion, toți copiii satului jucînd tontoroii în jurul dumneavoastră.

Un cîntec vechi spune: „Hai, hai, vinu-i dulce, cine-l l nu se mai duce”. Nu sîntem de acord. O fi vinul dulce, tot noi credem că o să vă duceți...

Prozit!
URZICA

PRIETENUL MEU SACHE

de AUREL BARANGA

Mă întrebam zilele trecute de unde-l cunosc. Știu. Lucram acum câțiva ani cu Vasilică Sachelarie la Direcția Teatrelor, în același birou. Imi spune într-o zi, Vasilică:

— Știi că mai am un frate.

— Să-ți trăiască, zic. Nu l-am văzut niciodată.

— Păcat, face Vasilică. Merită să-l cunoști. Un tip.

Asta era într-o zi obișnuită de lucru pe la ora douăsprezece. La 2 ieșim dela birou. În stradă îl văd pe Vasilică Sachelarie că se oprește și stă de vorbă cu un bărbat de vreo treizeci, treizeci și cinci de ani, înalt, bine legat, spătos și sprâncenat.

— Să vă fac prezentarea, face Vasilică. Colegul meu, Gicu Mănciulescu și fratele meu, Sache.

Am dat mina, am mormăit, cum se întâmplă, câteva cuvinte, de nu înțelege nimeni nimic, și am plecat. Asta a fost tot.

Peste vreo două-trei săptămâni, mă plimbam într-o duminică dimineață pe bulevard, dincolo de cinematografe, spre Cișmigiu. Lume, forfotă, fotografi a la minut, și un soare festiv care cernea o pulbere de aur peste oraș. M-aud strigat din urmă.

— Ce-i cu tine, mă, băiatule? Și se apropie de mine un bărbat înalt, spătos, sprâncenat, îmbrăcat ca de nunta.

— Ce faci, omule? Ce naiba, te-ai dat la fund de nu te mai vede nimeni?

Să știi că mă confundă, imi zic.

— Ce-i nou, mă, Gicule?

Nu mă confundă, imi spun eu.

— Unde naiba te-ai vîrît că nu te mai arăți nișterii?

Mă uit la el din față, îl fur cu privirea din profil, nimic. Să fie doctorul Neculescu cu care am făcut concentrarea în '99? Nu e, că Neculescu era mai înalt. Să fie inginerul Vergulescu cu care am mers o noapte întreagă dela Cluj la București prin patruzeci și cinci? Nu e, că Vergulescu era mai scund.

— Dar frate-mău, Vasilică, ce mai face, că nici pe el nu l-am mai văzut?

M-am lămurit: Sache. Sache Sachelarie. Am blîblîit surprins și intimidat câteva vorbe și am plecat.

După vreun an (nu mai eram la Direcția Teatrelor) într-o seară dau să intru la Ateneu, la un concert. Jos, lume multă, „ai un bilet?”, „n-ai un bilet?”, cînd să mă îndrept spre garderobă, mă simt bătut pe umăr.

— Și zi-i, nu mai cunoști pe nimeni, ai? Bravo! Gicule, halal să-ți fie! La asta nu m-așteptam din partea ta!

— La ce?

— Cum „la ce?” face Sache. Zi-i, scoți un volum de versuri, primul mi se pare, că altul nu mai ai — și nu mi-l trimiți?

— Iartă-mă, Sache dragă, dar nu-ți cunosc adresa.

— Păi zi-i așa, nenicule! Și-l văd că scoate un carnețel și-mi notează, exact, numele, pronumele, adresa și telefonul.

— Să te văd, să te execuți!

Și m-am executat.

Acum trei ani am trecut la revista de filatelie. Să nu vă închipuiți că mă omor după timbre. Nu mă omor deloc. Dar dacă trebuie făcută o treabă, o faci. La început a mers mai greu. Probleme, specialitate, mărci, colițe, angarale, buclucuri, greșeli, mă rog, cum se întâmplă.

Într-o zi mă îndreptam îngîndurat spre casă. În tramvai mă simt lovit pe umărul stîng. Mă răsucesc spre stînga, nimeni. Mă întorc în dreapta și-l văd. Se juca Sache cu mine.

— Ce-i cu tine, mă, Gicule? Ce naiba, nu-ți mai vezi prietenii?

— Ba văz, mă scuz eu, dar e lume multă.

— Lasă, nu te mai ascunde că te știu eu cine-mi ești. Zi-i, scoți revista și mie nu mi-o trimiți!

— Iartă-mă, Sache.

— Păi dumneata nu știi că eu mă omor după mărci? Am colecție, domnule. Așa că simte-te!

Și m-am simțit. Ce era să fac? Să se supere Sache?

Acum doi ani mi se joacă o piesă la Teatrul Armatei. Prin ce emoție am trecut nu trebuie să vă mai povestesc. Dacă nu mă credeți, vă urez să scriți și dumneavoastră o dramă. Și să pășiți ce am pășit eu. S-o citești unor prieteni care ar fi vrut să asculte o comedie, să ai de-a face cu regizorii cari te „înțeleg” te „ajută” și te compară cu Shakespeare, cu actorii nemulțumiți că nu le-ai scris roluri pe măsura posibilităților lor, și așa mai departe. Veneam într-o seară amărît acasă, după reprezentație. Unul dintre actorii de frunte răgușise, și cel care intrase în loc avea voce bună, dar nu știa rolul. Nu spusese nicio replică așa cum o scrisesem eu. Și în sală trei critici. Parcă-i aud:

— De ce nu s-o fi apucînd așa de altceva?

Umblam singur cu gîndurile mele cătrănit. Cînd să dau colțul la Batiște, cine-mi iese înainte? Sache.

— Bine că te-am prins, imi spune. Și m-apucă de reverul paltonului.

— Zi-i, și se joacă piesa, și la mine nu te gîndești.

— Cum să mă gîndesc, Sache?

— Trimite-mi, nene, și mie o lojă, să vin să te văd, că tot am auzit că e sala goală.

— Bine, Sache dragă!

— Stai, imi spune. Să nu-mi dai pentru joi, că nu pot: duminică.

— Duminică, Sache.

— Și nu la matineu, că n-o să-mi stric masa să alerg la teatru cu mîncarea-n gît.

— Seara, Sache! Dar unde să și-o trimit?

— Cum unde? face Sache jignit. Trimite-o la mine, la unitate. Nu știi? Conduc „Izbinda”. Al mai mare magazin din țară! Vezi să nu uiți!

N-am uitat. I-am trimis loja. Dar mi-am zis: o să trec într-o zi să-l văd și eu pe Sache. Neapărat. Să-l învăț minte!

Și-ntr-adevăr, las să treacă o săptămînă și mă duc.

— Bravo, Gicule! mă ia Sache dela ușă. Nici nu știi ce bine-mi pare că te văd. Stai să-ți spui. N-am fost duminică la teatru. I-am dat loja lui Tușulescu. Înțelegi, am obligații!... Dar tu, cu ce ocazie pe aici?

Imi rotesc ochii peste rafturi.

— Am priceput, face Sache. Vrei ceva. Să-ți dau. Ce să-ți dau? Am, băiatule, o stofă de-un costum bleumarin... Un vis!

S-a aplecat confidențial la urechea mea.

— Străină. Să-ți dau trei metri...

— Dă-mi Sache, dacă spui tu!

— Ascultă-mă pe mine: nu te întîlnești de două ori în viață cu pleacșa asta! Să-ți tai trei metri?

— Taie, Sache!

— Așa, face Sache. Nici nu știi ce bine-mi pare! Dar, ia stai. Dacă tot ai venit, să-ți dau și o stofă de pardesiu.

— De, mă Sache...

— Tu, ascultă-mă pe mine: ce e bine nu e rău, să-ți dau și stofa asta să mă înjuri pe mine! Mă măscară din creștet pînă-n tălpi.

— Cred că doi metri jumătate și-ajung.

— Mă-ajung, Sache.

— Atunci îți tai.

— Taie, Sache.

Și taie rapid doi metri jumătate dintr-o stofă păroasă de culoarea cafelei cu lapte.

— Stai, nu fugi! Că dacă ai venit la mine, nu scapi cu una cu două, face Sache. Cum stai cu cămășile?

— De, mă Sache, cam obosite.

— Perfect! Atunci, să-ți dau șase cămăși... Ori să-ți dau o duzină? Ce spui?

— Cum vrei tu.

— Las-să-ți dau o duzină, să ai dela mine, să mă pomenești.

— Bine, mă Sache, dacă vrei tu să-mi dai...

— A mai mare plăcere a mea.

Și-mi taie douăsprezece cămăși de poplin, șase albe și șase colorate.

— Dar cu ciorapii cum o duci?

Suride complice, plin de înțeles:

— Am priceput! Mă trage conspirativ într-o odăiță din fund.

— Ce spui? Și deschide cu mii de precauțiuni o cutie cu ciorapi.

— Spune drept: ai mai văzut asemenea ciorapi de cînd ești? Unde mai pui că scapi și de jartiere. Să-ți dau o duzină.

— Nu e prea mult, Sache?

— Dacă-ți dă Sache, nu mai sta pe gînduri și ia, că știe el Sache ce face.

A luat o duzină de ciorapi, a trecut în magazin și s-a răstit scurt la o fată blondă și melancolică ce stătea absentă, nostalgică, rezemată de raft.

— Fă pachetul!

Fata a scos o coală albă de hîrtie, a luat stofa de pardesiu, a pus costumul bleumarin, frumos, deasupra, cămășile peste haine, ciorapii peste cămăși, a împachetat cu grijă, a legat temeinic, mi-a făcut și o așățătoare, și mi-a întins pachetul cu un surfs melancolic și plin de nostalgie. M-am încheiat la palton, mi-am pus mănușile, am luat pachetul, și i-am mulțumit grațios fetei.

— Să trăiești, dragă Sache, nici nu știi ce mult m-ai îndatorat!

Și m-am îndreptat spre ușă. Vine Sache după mine:

— Dacă mai vrei ceva, vino să-ți dau.

— Viu, Sache dragă, de ce să nu viu...

Am ajuns la ușă.

— Înclodată, Sache dragă, îți mulțumesc.

— N-ai pentru ce!

Dar îl văd că mă oprește.

— Mare uituc ești, mă, Gicule. Tot poet ai rămas.

— Dece, Sache?

— N-ai uitat nimic?

— Nimic, Sache.

— Serios? Dar nota?

— Care notă?

— Bonul de plată.

— Care bon de plată? Păi n-ai spus că-mi dai? Mi-ai dat, am luat, și-am mulțumit... Eu nu și-am trimis volumul?

— Care volum?

— De poezii... Și revista.

— Care revistă?

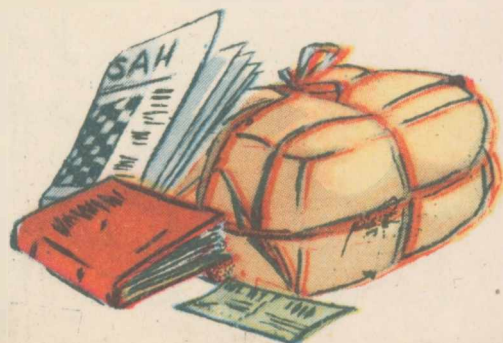
— De filatelie. Dar loja...

— Care lojă?

— Ți-am cerut eu vreun ban? Bine, mă Sache, se face? Ce fel de prieten imi ești tu?

Mi-a luat pachetul din mînă și l-a trîntit furios pe tejghea.

Au trecut de atunci trei luni. L-am văzut odată pe stradă, și de două ori la cinematograf. Mj-a întors capul. S-a supărat Sache!

Bănică nu poate uita

de I. AVIAN

Zăpăla scirțija adoma unei trompete de copil, dezacordată, sub pașii grei ai lui Gavril Bănică. Cu pălăria îndesată pînă aproape de urechi, cu gulerul paltonului ridicat, el se îndrepta spre birou. S-or fi mirînd unii, ce caută Bănică, acum, după masă la servicii... Cei care-l cunosc, nu se minunează defel. De cite ori nu se întoarce Bănică la birou, după masă. Ori că a lăsat sertarele neînchise, ori că a uitat niște hîrtii pe masă, ori — s-a întimplat și asta — a uitat radiatorul în priză...

Pentru alte „lucrări“ n-ar veni după masă să-l tai... La urma urmei le-ar putea face și a doua zi.

Cu mîinile înfundate adînc în buzunarele paltonului, Bănică păsea alene, ocolînd neîndemînat oclinzile, ghețușurilor răsărite de sub zăpadă. Cu capul lăsat, ca să poată urmări virfurile ghetelor, cu umerii aduși, Gavril Bănică se legăna la fiecare pas. Gîndurile îi zburau, așa cum i se întîmplă dela o vreme încoace, la ședința aceea de pomină, în care așa cum susține el, „a fost făcut de ris“. O lună a trecut de atunci, o lună și mai bine, dar Bănică tot n-o poate uita. I-a rămas întipărită adînc în minte. Ce l-au mai criticat tovarășii de birou! Unul nu l-a cruțat. Mai avan ca ceilalți, l-a scuturat Ștefănescu, șeful lui de servicii. Ca pe un pom încărcat l-a scuturat... Că Bănică întîrzie, sau că nu vine deloc, că Bănică a rămas în urmă cu lucrările, că Bănică e servil. Ce mai încolo încoace, praf au făcut din Bănică!

L-a întrebat și directorul (asistasese și el la ședință):

— Dumneata ce ai de spus, tovarășe Bănică? Îți însușești criticile aduse?

— Mi le însușesc, tovarășe director, nu sînt eu omul care să facă nazuri... Mi le însușesc, dar să știți că nu sînt juste!...

Toți izbucniră în ris. Bănică luă poza unui om copleșit de mari suferințe și scînci fals.

— N-am fost niciodată ajutat în muncă...

Directorul ridică, surprîns, capul.

— N-ai fost ajutat? Numai eu de cite ori ți-am arătat greșelile! De atîtea ori te-au criticat și tovarășii!

— Nu de critică vorbesc, tovarășe. Spun că n-am fost ajutat efectiv: să mi se dea o primă, un acord, o avansare...

— Avansare? zîmbi directorul. Dumneata nu coresponzi nici în postul pe care-l ocupi!

— Păi, eu ce spun? Nu corespond în postul ăsta, să mi se dea un altul. Mai de răspundere... Să dovedesc ce pot!

Directorul bătu nervat cu degetele în masă.

— Tovarășe Bănică, cunoaștem strategia dumitale. Masca de copil nevinovat, de biet naiv, de mironosiță, nu te mai prinde. O cunoaștem. Criticile care ți s-au adus, sînt juste! Intîrziile dela servicii?

— Intîrziile... cum să nu intîrzi!

— Lipsesci adesea, zile întregi?

— Lipsesc, de ce să nu... vreau să spun, cum să nu lipsesc!

— Spune, tovarășe Bănică, ești totdeauna în urmă cu lucrările?

— Păi, dacă lipsesc dela servicii. Doar nu sînt dumnezeu să le pot face pe amîndouă odată!

— Dar... servil ești?

— O singură dată am fost!... Iarna trecută, prin martie... cînd v-am ținut paltonul. O singură dată.

— Da, îmi amintesc. Pe urmă s-a încălzit vremea și veneam în

haină... Vezi, tovarășe Bănică, înseamnă că lipsurile astea există, le ai... Recunoști? Ești de acord?

Bănică luă iar o poză de martir, împletită stîngaci cu obișnuita lui doză de naïvitate:

— Lipsurile mi le recunosc. Dar cu critica nu sînt de acord... Știți, pe mine critica mă demobilizează... eu sînt un om suferînd...

Tovarășii din secție izbucniră din nou în ris... Și acum în drum spre birou, în mîntea lui Bănică, toate scenele se succedau năvalnic. Cum o să uite el o asemenea ședință! Pe Ștefănescu mai cu seamă l-ar sfișia... Auzi dumneata, să-i spună lui chiulangiu, în plină ședință! Parcă nu putea să i-o spună între patru ochi! Chiulangiu! Și de ce mă rog chiulangiu? Pentru că lipsește odată, de două ori, sau cel mult de trei-patru ori pe lună? Și servil! Aici, Bănică se pomeni scuturînd puternic din cap, în semn de protest. Ce mare nenorocire dacă-i ține directorului paltonul? Ce-i invidia asta pe Ștefănescu? Doar și lui a încercat să i-l țină!... Poftim de mai înțelege ceva. Într-o vizită dacă ții paltonul cuiva, ești cavalier. La birou, pentru acelaș lucru, ești servil!

— Și toate le vede Ștefănescu ăsta, îngînă Bănică, trezindu-se parcă din șomn. Ehei, dar nu-l iert eu atît de ușor. Pînă în pinzele albe îl pasc!

Și se pomeni la birou. Salută pe portar abia clătînînd din cap, și urcă scările încet, cu băgare de seamă. O coti pe culuarul din dreapta. Trecu prin fața ușii dela contabilitate, dela investiții, dela planificare. Acum e în fața ușii lui Ștefănescu. I-aruncă din fugă o privire, și trece mai departe... Nu, Bănică se oprește o clipă, face un pas îndărăt și se proptește înaintea ușii șefului. O fixează lung, lung, ca și cum ar încerca s-o străpungă cu privirea.

— Ah, Ștefănescule, n-o să-mi cazî tu în mină odată!

Exclamațiile astea îi făceau plăcere, îl ușurau, țineau loc de calmant.

Bănică tresări. Din biroul șefului se auzeau șoapte... Bănică se apropie tiptil. Da, în biroul lui Ștefănescu se afla cineva... Vorbesc. Ce-or fi discutînd? Își aruncă privirea în jur, să se asigure că nu-l vede nimeni. Își lipește urechea de ușă. Dacă-și ține respirația și e foarte atent, poate să prindă cite ceva.

Și Bănică își ținu respirația. Incepu să deslușească:

— Nu, zău nu pot! Crede-mă, Alecule. Am lucrări pînă peste cap.

— Bine, mă, Ștefănescule, da-n chestii d-astea ești maestru. Mare lucru să lipsești o zi?!

— Știu eu?... Să-ncerc...

— Ștefănescule, nu fi copil. Găsești tu un motiv. Nevasta bolnavă, programare la lemne, un drum la minister... mă rog, nu trebuie să te învăț eu. Slavă domnului, nu ești începător.

— Fie, Alecule! O fac pentru că e onomastica lui Manole. Așa dar, mîne chiulesc.

Bănică înțepenise ca bătut în cuie. Gulerul cămășii incepu să-l stringă teribil. Își scoase batista tremurînd, și-și șterse broboanele de pe frunte. Lipi din nou urechea de ușă. Emoția era de vină că de data aceasta deslușea mai greu:

— Și dacă așă directorul?

— N-o să afe. Și apoi... doar de cite ori n-ai chiulit?

— Am chiulit, nu zic, dar cumpărăturile astea trebuie să le fac în oraș. Dacă mă vede vreunul dela birou! Vezi tu, la Alimentara e lume multă, mai cu seamă între 11 și 12.

— Dumnezeule bun și mare! șopti Bănică gîuit de emoție. Cum știi tu să faci dreptate! Își scoase pălăria și o folosi ca evantai să-și răcorească obraji aprinși. Scoase un carnețel și o fărîmă de creion din buzunar, și după citeva încercări nereușite, — mîna îi tremura ca piftia, — izbuti să noteze: „Alimentara ora 11-12“. Lipi din nou urechea:

— Bine, Alecule, ne-am înțeles. În piața Amzei. Acolo găsim și șampanie. Onomastică fără șampanie n-are farmec. E ca tramvaiul fără aglomerație.

— Ne-ai scos dintr-o mare încurcătură, Ștefănescule.

Bănică își șterse cu mîneca paltonului fruntea nădușită și notă: „Piața Amzei, ora 11, șampanie, onomastică, tramvai, aglomerație“.

Bătu cu virful creionului foaia carnetului: „date oficiale pentru director“, își spuse el încîntat. Ah, ce mutră o să facă Ștefănescu, săracul de el, cînd cu sacoșele încărcate o să dea cu ochii de mine și de tovarășul director.

La gîndul acestei întîlniri hazlii, Bănică pufni în ris. Apoi lăsă iar capul spre ușă:

— E totul în regulă. Ideia e bună. Nimănu-i n-o să-i treacă prin cap una ca asta. Ștefănescule, atunci pe mîine la 11. Și seara la petrecere. Uite, îți las aici sticlele cu vin. Și pachetele. Le aduci tu. Am plecat!

— Stai, frate, ieși pe ușa asta.

— N-o să ieși! sări Bănică. Să te văd și eu cine-mi ești. Să vă prind cu pregătirile în sertare. Și trîntind ușa de perete, năvăli în biroul lui Ștefănescu.

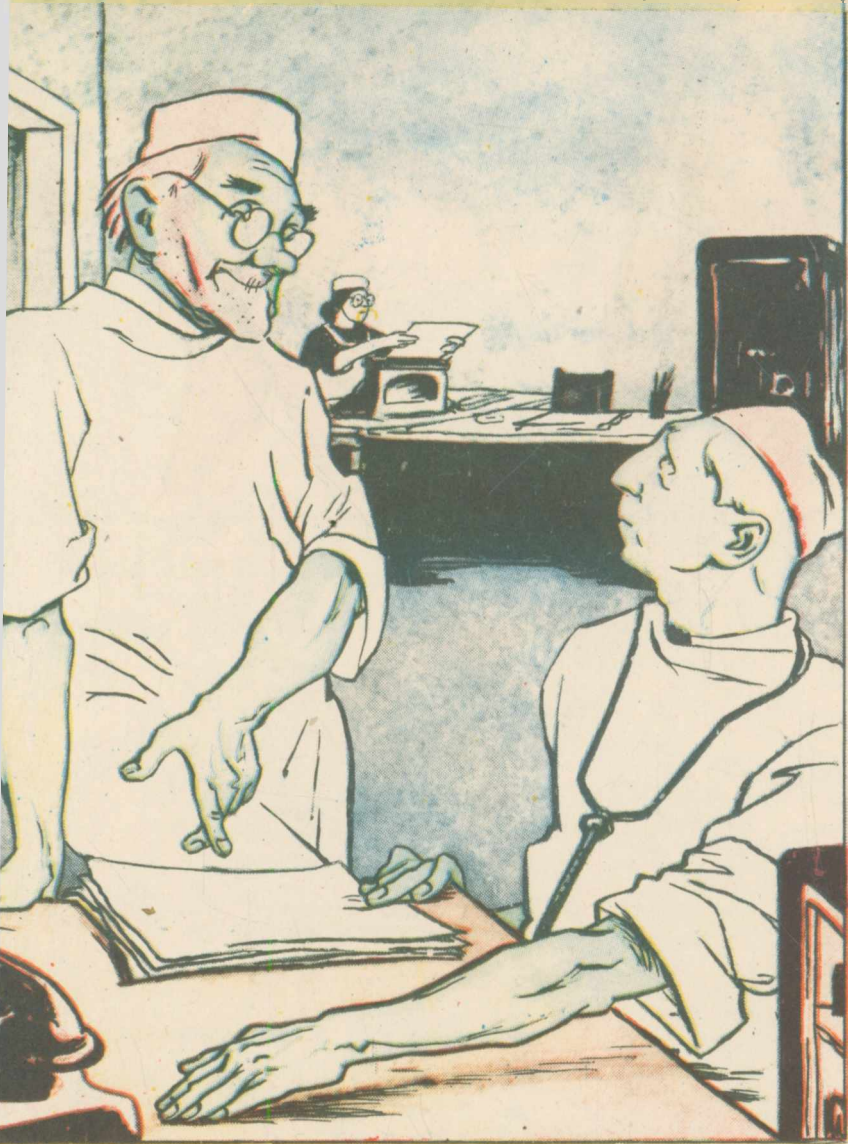
— Ah, te-am prins și eu, șefule. Știu cine a fost aici! Chiulangiu dela piața Amzei! Fugi dela servicii ca să faci chefuri. Te știu eu!...

În aceeași clipă, o voce răsună în încăpere:

— Atențiune, am transmis din studio, sceneta radiofonică „Chiulangiu“...

A doua zi, Bănică n-a mai venit la servicii. Medicii i-au prescris regim și odihnă completă. Numai așa poți scăpa de icter.

REȚETĂ RAMASA DIN TRECUT

- Bolnavii de pe lista de azi, îi voi vizita poimîine.
- Dece?!
- Pînă poimîine mulți se vindecă și nu-mi mai rămîine de t să le dau certificate...

ALBUMUL URZICII

Prezentăm cititorilor noștri cîteva însemnări de sub fotografiile aflate în albumul „Urzicii“

NUMELE: Alexandru Ionescu.
FUNCȚIA: Președintele cooperativei Smeurăș, raionul Rîmnicu-Vilcea.

STUDIUL: Studiază diferite posibilități de eschivare atunci cînd e vorba să plătească sumele convenite țăranilor pentru cotele de lapte.

MATERIILE PREFERATE: Istoria: (povestește tot felul de istorii, ori de cîte ori cooperatorii se interesează de cele 140 oi dispărute dela stîna cooperativei). Anatomia — (A luat cîteva porci îngrășați la stîna și le-a făcut disecția acasă la el).

STAREA CIVILĂ: Cooperativa are de gînd să-i întenteze proces de divorț...

SEMNE PARTICULARE: Are cîteva pete...

NUMELE: Constantin Bilbu.
FUNCȚIA: Administrator la Școala Profesională pentru produse finite din lemn, din Codlea.
VIRSTA: Îmbătrînit în... năravuri.

DOMICILIUL: Camera de oaspeți a școlii (deși locuiește aici în permanență, locuința nu și-a pierdut caracterul de „cameră de oaspeți“, ea fiind de obicei plină cu oaspeți... de-ai administratorului).

CARACTERUL: Modest, își gătește singur mîncarea în bucătăria școlii, cu alimente luate din magazia școlii. Discret, caută să nu-l vadă nimeni.

SEMNE PARTICULARE: Are un director care nu bagă de seamă...

NUMELE: Titus Capețianu.
FUNCȚIA: Medic pediatru al regiunii Timișoara.

VIRSTA: A împlinit patru luni... de cînd n-a mai dat pe la cețeaua spitalului unificat „Oșelul Roșu“.

STUDIUL: Actualmente scrie un volum de studii intitulat „Cum se poate face controlul pe teren, fără a părăsi biroul“, cu un supliment de aplicații practice.

SEMNE PARTICULARE: Foarte slab pregătit la geologie. Astfel se explică și faptul că nu cunoaște terenul...

— Frizerie și tehnică? adică tehnica frizeriei?

— E curios, nu? Stai să vezi că și în acest domeniu există preocupări tehnice, chiar și inovații. Nu e vorba de foarfece, dibăcie și piepten. E vorba de mașini...

— Mașini de tuns?

— Electrice.

— Și mai ce?

— Căști de uscat părul.

— Ai dreptate. E un utilaj tehnic. Spuneai ceva de inovații, propuneri...

— Da. Inovațiile de care am să-ți vorbesc s-au făcut la cooperativa „Higiena“ din Orașul Stalin. Tovarășul Ion Kapitan, care lucrează la una din unitățile acestei cooperative, gîndindu-se că mașinile de tuns electrice sînt foarte scumpe a realizat un nou tip de mașină de tuns electrică...

— Bravo lui!

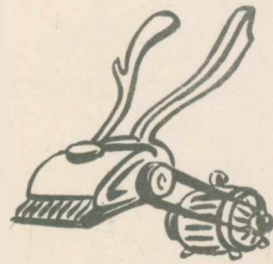
— Stai să vezi. Mașina tovarășului Kapitan se adaptează la un motorăș pentru ventilatoare care se fabrică în serie la noi în țară, la fabrica Electroprecizie, din Săcele...

— Vasăzică noua mașină se fabrică în serie? O să fie reparată la orice frizerie?

— Nu, deocamdată prototipul a fost repartizat Consignației locale.

— Ce are aface cu Consignația?

— Așa a spus conducătorul tehnic, tovarășul Ion Iuhaz: „Dă-o la Consignația, poate s-o găsi cineva s-o cumpere“

— Năstrușnice sfaturi tehnice...

— Precum vezi. Deși e conducător tehnic, a rămas în urmă cu tehnica. Dacă asemenea conducători tehnici ar fi produși în serie, n-ar mai exista inovații... Ce-i de făcut?

— Nimic mai simplu: la cooperativa „Higiena“ trebuie luate măsuri de ras, tuns și frezat...

Elefterie Voiculescu
corespondentul nostru
pentru regiunea Stalin

Desen de FRED GHENĂDESCU

SUPERSTIȚIOSUL

- Bine, măi omule, de ce n-ai plecat ieri că era vremea frumoasă?
- Să plec marți, ca să pățesc cine știe ce pe drum!

La tribună se vorbește despre meritele lui.
E numai ochi și urechi!

Se vorbește despre lipsurile lui.
N-aude, n-avede

Se vorbește despre succesele instituției

Se vorbește despre insuccesele instituției

Desen de NELL COBAR

Intr-un amurg de primăvară

Zile de iarnă, căi înzăpezite...
Trezite de nămeții răscoliți
Vuiiau prin viscol ramuri dezgolate
Copacii fremătau neliniștiți.

O umbră fumurie și neclară
Prin viscol se zărea abia, abia
Era om. Cu tașca subțioară
Pleca din sat sub pulberea de nea.

Tăcuse tunul. Timpurile noi
Se zămisleau în largul lor făgaș
Era în primii ani după război
...Și omul se grăbea către oraș.

Când fu să plece, maica dela țară
A plîns, și printre lacrimi l-a rugat:
— Decît la tîrg să duci o viață-amară
Mai bine să rămii la tine-n sat.

Dar Hăulică n-a rămas acasă.
El a plecat să-ndure fără foc
O iarnă și-ncă una, vișoroasă
Doar n-o să țină gerul, viața-n loc.

Nori groși stăteau orașului povară
Și toamna stăpînea al lui meleag.
Ploua-n căsuța rece, iar de-afară
Se prelingeau șuvoaie pe sub prag.

Și mama puțintică și sfioasă
Veni-ntr-o bună zi la fiul ei.
Ofta adînc și-i zise: „Hai acasă
Ești șubred, măicuțică, o să piei“

— Măicuță, asta n-o să se întîmple
Nici chiar în ziua cînd o fi să am
Așa precum ai tu, zăpezi la tîmple...
Afară stropi mărunți băteau în geam.

Aceiași ochi care pîneau dușmanul
Acum pînesc oțelul în cuptor.
Iar mina care-n tanc strîngea volanul
Acuma-se-ncleștează pe tractor.

Fostul soldat în Tatra, Hăulică,
Nu-i chiar atît de șubred cum crezi tu
In lupta asta am o pîrticică
Și eu, și nu mă tem de luptă, nu.

Vrei, dragă mamă, să mă-ntorc din drum?
Dar hitlerii și, nici un alt vrăjmaș
Nu m-au speriat. Dece să fug acum?
Știi bine că băiaul tău nu-i laș.

Au început să dea caiții-n floare
Și fluturii abia au prins puteri.
Uzinele chiar azi au dat tractoare
Ca un simbol al noii primăveri.

Pe fețele-asudate și senine
Ghiceai aceleași gînduri: „dați-i zor“
Să-ntîmpinăm așa cum se cuvine
Pe-aprilie cu ghiociei în pîr.

Pe Hăulică l-am zărit îndată
Privea motorul rece cu scîlipiri
Atît de crunt privea spre șaiba lată
De parcă s-o-nvîrtească din priviri.

Miresme dulci pluteau în umbra serii
Prin aerul cu adieri de floare
Cînd el dădu motorul primăverii
Firtașilor din fabrici și ogoare.

Fu răsplătit. Amurgul de aramă
Aduse dintr-o casă dela munte
In noua-locuință, sol de seamă
Un oaspete cu tîmplele cărunte.

— Cum?... Tu aici? In bloc? Și biata mamă
Sfioasă parcă, se opri în prag
Furînd în colțul negru de năframă
O lacrimă. — „Băiatul mamei drag!“

Venise să te iau... A apucat să zică
Măicuța. Inși nu te-ai dat bătut!
După cum vîd, frunțașul Hăulică
Mai are încă multe de făcut!“

— Veniseși să mă iei în sat? Ei, bine
De data asta nu mă las rugat
Mă duc cu alți tovarăși din uzine
Avem o răfuială veche-n sat

Cu cîmpurile nedestelenite.
Le-om răscoli cu plug și cu tractor
Să zmulgem bogățiile pitite.
Pămîntule bogat! Ne ești dator.

MARIN OPRESCU
timplar
„Mobila Populară“ București

Pentru „a asigura succesul“ unui regizori țin la o parte elementele tinere, de multe ori în dauna spectacolelor.

— „Ah, iubito! sîntem tineri și frumoși: viitorul ne stă înainte!“...
— „Părinții mei se opun la căsătoria noastră. Dar, fiu pe pace, peste trei ani devin majoră și atunci vom porni în viață cu elan nestăvilit...“

Desen de FRED GHENĂDESCU

TELEFONISTA

de PUICEA D. VIRGIL

— Tu, Lola, îți place cum m-am tonzat?

— Cherie, era să nu te mai cubscl! Cît ai stat la mare?

— Două săptămîni, tu, dar a st minuat! Să vezi ce mi s-a timplat chiar în prima zi...

Și în încăperea micuță a centralii telefonice, în care zumzetul uzei pătrundea înăbușit, Lili, operatora de servicii, ciripind grăit, povesti kolegi din tura cealaltă cum a făcut o „cucerire“ chiar la prima zi a concediului. Lola se rîta entuziasmată:

— Vai, tu, ce interesant!... Și tipu“ e bine?

— Am să ți-l prezint să-mi spui um îți place. Se îmbracă foarte ic.

O clapă micuță căzu pe tabloul intralei, aprinzînd o lumină roșie, și zbîrnînd ca un bondar supărat.

— Te chiamă „Proiectele“, observă Lola.

— Alo!

— Alo centrala! Dați-mi, vă rog, contabilitatea.

— Vorbiți! — Și întorcîndu-se pe jumătate spre prietena ei, Lili luă fișa ca să dea legătura cu secția cerută.

— Să vezi, tu, are numai lucruri dela Romarta.

Fișa, mînuită cu multă repeziție, dar cu puțină precizie, nimeri în priza „Strungărie“.

Pietraru, maistrul secției, lucra de câteva zile la experimentarea unei metode sovietice. Își petrecea toată ziua în atelier, și deaceea electricii îi fixaseră în perete o sonerie cu un bec electric, legată de telefon.

Maistrul Pietraru își cunoștea temeinic meseria și o îndrăgea cu pasiune. Era tînăr și viața tumultoasă clădorea puternic în pieptul lui.

Atunci cînd peste țipătul oșelului din strung, răsună zbîrnîitul soneriei și se aprinse becul roșu din perete, pe fruntea tînărului apăru o cută. Opri strungul cu gesturi bruște, și plecă spre telefon cu pași apăsați:

— Alo!

— Cu tovarășul contabil șef, vă rog.

Pietraru își înțeală fălcile, oprind la timp cuvintele grele care îi năvăleau pe buze. Vorbi repezit totuși:

— În general, pe contabil îl găsești la contabilitate! și trînti receptorul pe furcă.

Era a treia oară cînd și pe el, ca și pe mulți alții din uzină, legături greșite telefonice îl întrerupeau din muncă.

Inginerul Manole, șeful secției Proiecte și Devize, închise telefonul, oftînd resemnat: „Iar e în tură „duduia“ Lili“.

Contabilul Ionescu tocmai terminase de calculat la centimă sumele necesare extinderii inițiativei lui Pietraru. Izbutise, în fine, și voia să-i comunice și inginerului Manole rezultatul. Nemaiputînd aștepta, puse mina pe telefon și ceru „Proiectele“.

Cum însă la centrală acum era o discuție aprinsă asupra superiorității ciorapilor nylon americani față de cei franțuzești, becul roșu se aprinse din nou deasupra strungului lui Pietraru.

Strungarul își opri inciuat mășina și porni spre aparat, murmurînd printre dinți vorbe grele la adresa celui ce a inventat telefonul, a celor ce l-au instalat la el în atelier, a celui ce-l cheamă acum, și a celor ce-l vor mai chema vreodată.

Ridică receptorul și rosti un „alo“ apăsat, încărcat parcă cu dinamită. Glasul lui Ionescu ceru candid:

— Cu tovarășul inginer Manole, vă rog.

— Ce-ar fi dacă l-ai căuta la „Proiecte“, și m-ai lăsa să-mi văd de treabă? E a patra oară cînd mă luați dela lucru!!! — izbucni strungarul, trîntind telefonul pentru ca numai zidurile atelierului să audă complectarea și încheierea conversației.

Intors în atelier, se aplecă spre picioarele strungului. Masa de beton în care acestea erau înfipite nu se arăta prea rezistentă, și, din cauza vibrațiilor mașinii, care lucra la o viteză mult mai mare decît cea obișnuită — apăruseră unele fisuri. Trebuia să-l găsească imediat pe Manole, ca să se toarne alt postament chiar azi, pentru ca mline, fiind duminică, să se clîtge o zi. Numai de-ar da mai iute de Manole.

La centrală se abordaseră acum unele chestiuni de estetică generală și cosmetică specială.

— Tu, Lili, ascultă-mă ce-ți spun! La tenul tău nu mai merge rujul ăsta. Îți trebuie unul mai închis!

— Crezi?

Lili își șterse buzele de vechiul ruj și potrivind oglinjoara pudriei, începu să și le contureze din nou.

În acel moment, sună Pietraru. Dar Lili ajunsese tocmai la arcul de sus al buzei superioare, moment crucial, de a cărui reușită știe oricine că depinde succesul întregii operațiuni. Așa că înălță din umeri și și văzu mai departe de treabă. Cînd, înfine, se hotărî să răspundă, Pietraru își pierduse de mult și bruma de răbdare pe care o mai avea, și termenii în care ceru legătura fură destul de aspri.

Cu obrăzii îmbujorați, operatora îi răspunse înțepat. Se vorbea în contradictoriu și la o octavă înaltă. În cele din urmă, Lili încheie discuția cu un „vorbiți!“ plin de dispreț și de suverană mîndrie jignită, împingînd fișa într-o priză pe care o credea a „Proiectelor“.

Apoi, întorcîndu-se spre Lola:

— Vai, tu, ce neciopliți!

În acest timp, soneria telefonului răsună pe coridoarele lungi, și, — la acea oră — pustii, ale clubului. Din capătul celălalt, moș Matei, paznicul, se grăbi bătrînește, cu pași mici și repezi, căutînd cu vorbe blînde să domolească nerăbdarea aparatului:

— Stai că viu!... Acușica viu!...

Ce zbîrnii așa?... — Alo!

— Cu tovarășul inginer Manole.

— Cu tovarășul inginer Manole? se miră domol moș Matei, păi, nu-i aci.

— Da' unde-i?

— Unde-i acuș tovarășul inginer Manole ai întrebat?

— Da.

— Păi, știi și eu unde e? Cred că prin uzină.

— Și cînd vine?

— Cînd vine tovarășul inginer Manole aici?

— Da.

— Păi, știi și eu? Poate după masă, poate înainte după masă...

— Cine-i acolo?

— Matei.

— Care Matei?

— Moș Matei, paznicul, de...

— Paznicul de unde, dom'le?

— Dela club. Aici e clubul.

Contabilul Ionescu și inginerul Manole, convinși în cele din urmă că e mai sigur și mai ușor să vorbească direct decît prin telefon, se întîlniseră și intrau pe ușa atelierului de strungărie, tocmai cînd Pietraru arăta „domnișoarei“ operatora, în termeni mai mult decît energici, care e părerea lui despre felul cum funcționează centrala. Ionescu nu se putu abține să nu remarce:

— Dacă strigi așa, nici nu mai ai nevoie de telefon. Se aude dela celălalt capăt al uzinei.

— Cum să nu strig, tovarășe, dacă de azi dimineață mă ia de cinci ori dela lucru ca să-mi dea legături aiurea. De fiecare dată pierd cinci minute din lucrul...

La centrală, Lili închise telefonul cu obișnuitul „Vai, tu, ce neciopliți!“ și se întoarse spre Lola.

— Tu, Lola, parcă aveai un creion de sprîncene?

Cu aceeași grijă minuțioasă cu care își făcuse buzele, Lili începu să și creioneze sprîncenele.

Tocmai atunci, Grigoriu, normatorul, — calculase după cronometrul munca tînărului nituitor Ape-trei. Plin de bucurie, se grăbi spre telefon ca să anunțe bătrînului maistru al secției „Sculărie“ că fiul său va stabili un nou record.

Lili privi indignată micuța lumină roșie pe care o aprinsese apelul Planificării, înălță plictisită din umeri și continuă operația începută. Dar altă clapă căzu alături de prima.

— Tu, Lili, Cadrele... oopti Lola. Cu gesturi repezi, Lili aruncă creionul, răspunzînd grăbită:

— Alo! Aici centrala.

— Dă-mi te rog Inventarul.

— Imediat, aveți legătura. Vorbiți, vă rog!

La contabilitate, Ionescu scria pe un sfert de coală, cu litere îngrijite, puțin aplecate spre stînga:

„5 (cinci) chemări greșite a 5 (cinci) minute timp pierdut, fac 25 minute zilnic sau 750 minute pe lună, adică douăsprezece ore și... Pietraru face două norme zilnic, executînd într-o oră șase cilindri acși, ceace reprezintă o pierdere de 75 cilindri acși pe lună“.

Sublinie cu două linii rezultatul aflat, apoi intră în biroul secției Cadre. Cîteva minute mai tîrziu, ieși împreună cu tovarășul Mindruș și se îndreptară spre centrală, unde nu au stat prea mult.

Îeșind de acolo, Ionescu se ciocni de Grigoriu care-i spuse revoltat:

— Tovarășe Ionescu, văd că nici critica, nici gazeta de perete, nici observațiile n-au folosit. Trebuie luate alte măsuri ca să se aranjeze odată situația telefoanelor.

— S-a aranjat! S-a și comunicat!

La centrală, Lili, ștergîndu-și ochii umezi de lacrimi și de rimel, oftă cu năduf:

— Vai, tu, ce neciopliți!

— Bunicuțo, așa arată tasolea?

— Nu dragă, fasole am să-ți arăt cînd o să cumpărăm mazăre.

STATISTICĂ

- 10% din populația egipteană nu-i înghite pe englezi, iar 10% nu-i suferă pe americani.
- Iar ceilalți 80% din populație?
- Nu-i înghit nici pe unii, nici pe alții!

Desen de E. ARNO

I N C A S A

de V.

Era o zi mohorâtă și umedă. Ploua și era ceață. Pe stradă cerșetorii cereau câte un ban de pomană pentru plinea lor de crăciun. Deasupra străzii Ring — una din străzile centrale ale Vienei — se aprindea și se stingea următoarea reclamă: „Până la venirea Anului Nou, nu uitați să vizionați senzaționalul film: «Facerea lumii»”.

Ne-am dus la cinematograful „Gartenbau” să vedem și noi această senzație. Este foarte greu de povestit conținutul filmului. Tot atât de greu ca și cum s-ar încerca reproducerea unor cuvinte din delirul unui copil bolnav. În general, povestea se desfășoară cam așa: un astronom anunță pe un miliardar că se apropie sfârșitul lumii. Acesta construiește un avion stratosferic, alege câțiva zeci de americani și americane de rasă pură și în momentul când începe sfârșitul lumii, și când încep să se dărîme zgîrie-norii din New York, avionul se înalță în stratosferă. Urmează zborul și apoi aterizarea pe un șes plin de zăpadă pe o planetă necunoscută. Miliardarul conduce călătorii pe vârful unui munte unde, în fața ochilor li se desfășoară minunata perspectivă a unui rai tropical. Miliardarul spune: „O. K. De acum încolo, aici vor fi Statele Unite ale Americii!”.

În sala cinematografului izbucniră râsete și aplauze. Se aprinse lumina. Am privit în jur — da, vienezii aplaudau și rîdeau. Trebuie să recunoaștem că eram nedumeriți: le place într-adevăr această prostie? Dar ne-am dumirit. Iată cum s-au petrecut lucrurile:

Pe „Kerntnerstrasse” — centru comercial — proprietarii magazinelor aprindeau ziua reclamele de neon și lumina din vitrine. Prin ceața deasă se zăreau chipurile trecătorilor colorate în albastru, galben, roșu, înfruntînd vîntul. Și vie-

nezii, fără să privească vitrinele, treceau grăbiți prin fața magazinelor.

Întîlnim o firmă: „Totul pentru proprietarii automobilelor!” Sub firmă, o vitrină lată de un metru. Prin geamul vitrinei se vede prăvălia: o cămăruță mică și îngustă. La teighea, proprietarul, cu bărbia sprijinită în palmă.

Acest magazin nu seamănă deloc cu magazinele-palate de pe strada principală a Vienei inundate de lumina albastruie a firmelor americane. Aparține unui vienez, care tot mai crede, probabil, în miraculoasa înflorire a comerțului său, dar care se va ruina sigur și repede. Ne-am convins mai tîrziu că și el cunoștea motivul pentru care se va ruina.

— Aveți pastă pentru lustruirea caroseriilor? I-am întrebat noi.

— Să zicem că da. Și ce doriți? mormăi supărat proprietarul magazinului.

— Avem nevoie de o astfel de pastă.

— De multe lucruri au nevoie oamenii! — zîmbi ironic proprietarul.

— Vrem să și cumpărăm.

— Aa! doriți să cumpărați? Atunci aflați că n-am niciun fel de pastă în magazin.

— Dar unde putem găsi?

— Nu știu. Întrebați la americani.

— Dece la americani?

— Dar la cine vreți să întrebați? Păi, n-avem înghîțit ei toate lucrurile de care au nevoie oamenii? Degeaba vă faceți că nu mă înțelegeți. Văd bine că sînteți turiști cehi, așa că știți foarte bine cît oștigă o țară care a dat afară pe binefăcătorii americani împreună cu ajutorul lor de care n-are nimeni nevoie!...

În momentul acela intră în magazin un om gras, în vîrstă, înjolit cu o scurtă ponosită de

piele. Salută pe proprietar ca pe un vecin, îl felicită cu ocazia anului nou ca proprietar și se interesează de sănătatea familiei.

— Mai trăim și sîntem sănătoși, — răspunde proprietarul magazinului. Dar nu garantăm sănătatea noastră, dacă yankeii vor năvăli încă multă vreme Austria.

— Omul gras se întoarce spre noi.

— Nu te speria, — spuse proprietarul cehi.

— Cehi? Grăsunul se învioră. Ia cum de ați reușit să-i dați afară pe americani? Că doar s-au băgat cu „ajutorul” lor și și-au fletul vostru, întocmai ca și la noi!

N-am apucat să răspundem deoarece s-a aprins focul la magazinul din strada noastră. Repezi în stradă de unde i-am auzit vocile:

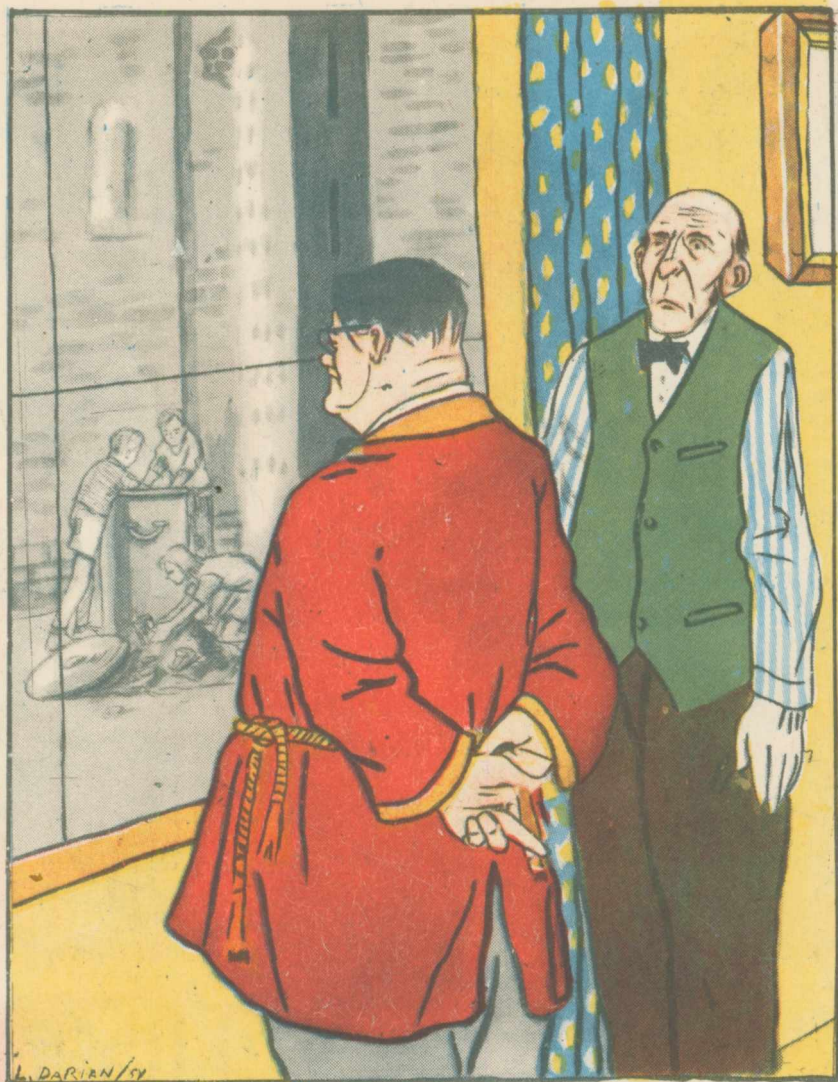
— Pofțiți, sir! Pofțiți! Am cele mai bune pasturi pentru Anul Nou! Pofțiți!

Proprietarul introduce cu sila un ofițer american însoțit de o doamnă, în magazinul său. Păru că era un sublocotenent.

— Știu, zise negustorul, că fiecare american are mașină proprie, nu-i așa? Nu un far? Un far foarte puternic și bun! ar fi noaptea de întunecoasă veți putea mulțumită acestor faruri pe toți cerșetorii. Deasemeni veți putea vedea și femeile — pe scurt — veți putea vedea doriți!

Americanul nu știa ce atitudine să ia: sau să se indigneze.

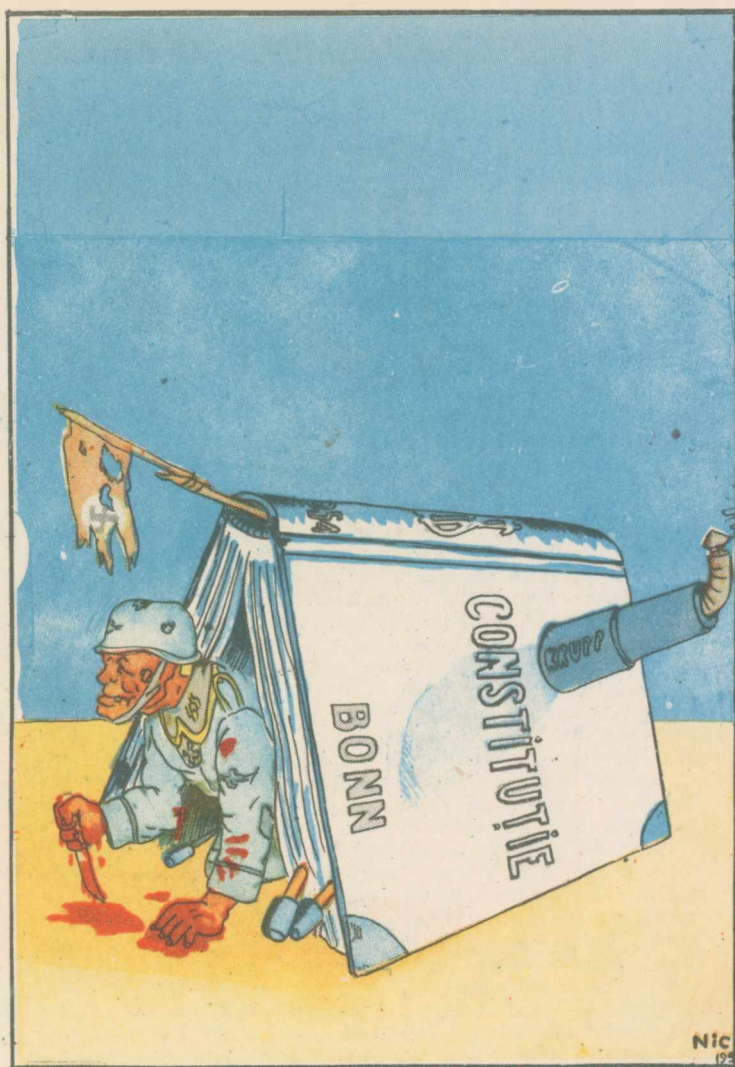
— Poate doriți o pompă? E drept că tub de cauciuc dar ce contează un tub de cauciuc în condițiunile actualului nivel al mașinilor americane? Pompa e puternică, puteți sco-

MODUL DE VIAȚĂ AMERICAN

— Archibald, du-te și anunță poliția! Trebuie să-i desvățăm pe vagabonzii aștia să mai fure.

Desen de L. DARIAN

„UN BIRLOG CONFORTABIL”

Desen de N. NICOLAESCU

STRAINA

DAMATSCHI

ea chiar și fără ajutorul tubului toată măduva Austriei. Ce părere aveți? Luați?

Abia atunci americanul înțelese ce se petrece. — Cît nu este încă prea tîrziu — rosti el printre dinți — taci din gură. Și luînd-o de braț pe doamna care îl însoțea, ieși din magazin.

În urma lui se auziră cuvintele:

— Ami, go home! Ami, go home!

Cîteva clipe proprietarul se luptă cu emoția care-l copleșise. Grăsunul ridea în hohote. Apoi proprietarul ni se adresă:

— Ziceați că aveți nevoie de pastă? N-am pastă! N-am ni-mic! apoi, arătînd spre ușă continuă: Și nu voi avea nimic, atît timp cît aștia vor mai fi aici.

...Am mers mai departe pe aceeași stradă principală. În fața unui mare magazin ne așinu calea un moș Gerilă viu. Numai că aspectul lui era cam trist: îmbrăcămîntea, peste care ploua abundent, îi atîrna ca pe o sperietoare de ciori, iar barba de vată udă, luase o culoare cenușie. Moș Gerilă, ne puse în mină o coală de hîrtie trandafirică, spunîndu-ne cu o voce plină de entuziasm:

— Iată cel mai bun dar de sărbători pentru soția dumneavoastră. Apoi continuă să împartă hîrțile trandafirii și altor trecători.

Pe foița roz era tipărită o reclamă pentru ciorapi de nylon.

Totul deveni limpede: un comerciant întreprinzător se decise să folosească pe moș Gerilă pentru împărțirea reclamelor. Ne-am apropiat de el, hotărîți să schimbăm cîteva cuvinte.

Încetul cu încetul, am reușit să legăm conorbirea. Atunci cînd moșul află că suntem ziaristi sovietici, se întoarse speriat și bănuitor spre vitrinele prăvăliei stăpînului său și zise:

— Vă rog, treceți pe aici pe la orele patru: atunci am să fiu liber, și doresc din tot sufletul să stau de vorbă cu dumneavoastră...

Bineînțeles, am venit. Moșul a ieșit din magazin, dar nu mai era moș, ci un tînar svelt de vreo douăzeci și cinci de ani, cu o haină foarte uzată. Dacă n-ar fi fost vocea lui, nici nu l-am fi recunoscut.

Prima lui întrebare a fost următoarea:

— Spuneți-mi, este oare adevărat că în Uniunea Sovietică studenții sunt plătiți ca să învețe?

— Da. Toți cei care învață bine, capătă burse dela stat.

— De necrezut! „Moșul” se opri din mers. Și eu sunt student.

— Student?

— Sint în anul trei la Facultatea de filosofie a universității din Viena. Acum voi lucra două săptămîni ca moș Gerilă, ca să-mi pot plăti taxele. La vară, mă gîndesc să plec la țară ca să mai cîștig ceva, pentru că la toamnă va trebui din nou să plătesc taxele la facultate.

— Dar sperați ca la absolvirea universității să căpătați vre-o slujbă? am întrebat noi prudenți, deoarece știam că la Viena sînt mii de șomeri care au absolvit școli superioare.

— Nu! Nu sper! — răspunse apăsător „moșul”. Dar ca să fiu sincer, am totuși puțină speranță. Cine știe, poate că pînă atunci americanii se vor căra din Austria. „Moșul” rise și adăugă: — Și eu îi rog să plece. Cînd trece vreun american îi dau o reclamă din acelea trandafirii și îi spun: „Ami, go home!”. Cum se mai supără! Unul a vrut chiar să mă lovească, dar, ca din pămînt a răsărit între noi un vienez solid și mușchiulos. Atunci americanul se retrase grăbit... Nu pot înțelege cum de pot trăi aici, inconju-

rați de atîta ură. Probabil că nici nu-și pun prea multe întrebări! Afaceri să fie, bani să iasă...

Ne-am luat rămas bun dela „moș” pe podul de peste canal. Peste capetele noastre se roteau zgomotoși pescărușii, parcă cerșind de pomană.

— Toată lumea cere de pomană în Austria, chiar și pescărușii — spuse, zîmbind trist „moșul”. — Și dacă printr-o minune, pescărușii ar căpăta voci omenești, ar striga de dimineața pînă seara: „Ami, go home”!

Ne-am întors la hotel.

— Iată de ce s-a aplaudat la cinematograful exclamă pe neașteptate colegul meu, — vienezilor le place ideea mutării yankeilor pe o altă planetă!

Portarul hotelului ședea pe un scaun înalt, citind un ziar cu pagini numeroase. Peste birou era pus un afiș îndrăzneț, care sfătua pe cetățeni să nu care cumva să scape filmul „Facerea lumii”.

— Spuneți-ne, vă rog, ne-am adresat noi portarului, nu știți, e bun filmul? Face să-l vedem?

Portarul scoase ochelarii, ne privi o clipă fix și spuse:

— Nu l-am văzut. L-a văzut fiica mea și mi-a povestit. Merită să fie văzut. Se arată acolo proiectul de mutare al miliardarilor americani pe planeta Marte.

Portarul rise fără zgomot și adăugă: Dar se spune că totuși planeta Marte este prea aproape. Ar fi mai bine undeva și mai departe...

Portarul ne făcu cu ochiul și rise din nou încetșor!

Viena.

Traducere din „CROCODIL” nr. 4-1954

de J. JURANDOT și Z. WIKTORCZYK

Toate mi s-au întâmplat din cauza oboselii cailor. Calul e un animal, care dacă merge — obosește. Așa e felul lui. Dacă ar fi un tractor n-ar obosi, dar este cal și deaceia obosește.

Și fiindcă au obosit caii este drept să mă batjocoresc așa, în fața întregii patrii democratice, în fața întregului popor cu știință de carte, să mă ponească în gazetă? Poftim... (Citește) „Comuna Gorka Mala a îndeplinit planul colectării de animale vii la data fixată, cu toată acțiunea de sabotaj a chiaburului Michal Kierdziołka...”

Eu — chiabur? Oameni buni, uitați-vă la mine! Un chiabur e gras, are mustăți mari și stufoase, și poartă pe burtă, în mod obligator, un lanț de ceas, gros de două sau chiar trei degete. Așa arată chiaburul, pe care-l puteți vedea în orice gazetă. Dar eu, la uitați-vă la mine: sînt slăbănog, mustățile mi-s mici, iar lanțul nu-l port niciodată deasupra. Atunci ce fel de chiabur sînt? Atîta doar că mi-au obosit caii, și din pricina asta mi s-a întâmplat toată nenorocirea. (Citește) „...a chiaburului Michal Kierdziołka, care nu a dat la timp cota covenită”. Eu n-am dat cota? Totdeauna am dat. De sub pămînt o scot și o dau! Că am scos cerealele de sub pămînt, asta o poate spune întreaga comisie. Cît despre cartofi, am dat chiar mai mult decît mi s-a cerut, fiindcă porcii se obișnuiseră atît de mult cu lăturile, încît nici nu voiau să se mai uite la cartofi. Atunci mi-am zis: „au rămas cartofii. De ce să se strice? Mai bine să-i mănînce iubiiții noștri muncitori dela oraș”.

Sau cum mi s-a întâmplat anul trecut, cînd am observat că mi s-a îmbolnăvit un purcel. Am alergat îndată să-l trec în contract, să-l dau statului, pentru că n-aș fi putut suporta ca sărmarul animal să moară fără niciun folos pentru obște. Totdeauna am fost și sînt alături de marile noastre realizări, alături de scun, roastră ideologie, dîmnezeu să-i dea sănătate.

Chiar din primele zile am fost cel dintîi, de acord cu tot ceea ce s-a făcut la noi, după război. Cînd s-a dat pămînt, m-am prezentat cel dintîi. Cînd s-a înființat o cooperativă în comună eu am fost primul care a cumpărat totul. Cînd s-au adus cărți și rechizite pentru anal-fabeți, deși cunosc atît litera tipărită cît și pe cea de mîna, totuși m-am prezentat neîntîrziat. Pentru ori ce eventualitate. Așa sînt eu, mă pricep la ideologie.

Dar atunci cînd obosesc caii nicio ideologie nu mai poate fi de folos, fiindcă știe oricine, calul este și el un suflet și are și el nevoie de odihnă. Prin urmare, caii fiind obosiți, puteam eu oare să aduc certificat dela veterinar? Certificatul trebuia să dovedească cum că porcul pe care urma să-l prezint a doua zi la colectare, murise în timpul nopții. Porcul ca și omul, trăiește cît trăiește și moare. Numai că la om doctorii știu mai dinainte. Ba uneori îl mai și ajută, pe cînd la porc, veterinarul abia după moarte scrie pe o hîrtiușă, dacă răsuțatul e bun pentru salam sau nu, ori dacă poate fi prezentat la colectare, fiindcă la colectare se aduc numai porci vii — așa scrie legea — și că nu e voie să se aducă un mort viu. Dacă veterinarul mi-ar fi dat asemenea țidulă, nimeni nu s-ar fi legat de mine. Dar cum puteam să mă duc la veterinar după certificat, cînd caii erau obosiți?

Astănoapte s-a îmbolnăvit acasă la mine un oarecare Kopciszewski din Capitală, un negustor cu care fac legătura dintre sat și oraș. Da, s-a îmbolnăvit și nu știam ce să fac: să mă duc după doctor sau după preot. Doctorul era mai ieftin. Numai că stătea cam departe, așa că mi-am obosit caii. Calul nu este tractor, ci animal individual, obosește care vasăzică.

Kopciszewski s-a îmbolnăvit dela al treilea pahar de rachiu. L-a lovit așa, deodată, a holbat ochii țintă în sus și l-a apucat un asemenea sughiț încît a acoperit glasul care țesea din radio. Tocmai atunci ascultam ce latră ațîșătorii imperialiști împotriva scumpei noastre reconstrucții. Doctorul a spus că lui Kopciszewski rachiul i-a făcut rău și că nu trebuia să bea. Asta-i defăimare! Fiindcă rachiul meu este de cea mai bună calitate, producție casnică. Vasăzică, m-am dus de pomană după doctor, și mi-am obosit caii degeaba.

De băut trebuia să bem fiindcă se ivise o anumită ocazie. Am băut pentru împăcare. Ne aprinsesem atît de tare în discuție că gata, gata, să se întîmple o nenorocire.

Venise vorba tocmai despre porcul pe care trebuia să-l duc dimineața la colectare. Kopciszewski, care venise să-l vadă, mi-a spus: „Îl cumpăr cu 15 zloți kilogramul, că s-a ieftenit”. I-am răspuns: „Cu 15 nu ți-l dau, mai ales că legea nu permite să vind porcul viu”. Dar el m-a ispitit: „Cu 16, vrei?” I-am răspuns iar: „Legea e lucru sfînt pentru mine”. Speculantul încerca însă să mă forțeze să i-l dau cu 17. Atunci m-am infuriat atît de tare, că am pus mîna pe topor. „Mă, îi spun eu, dușman de clasă ce ești, mă îndemni să calc legea? Vrei să pui piedică iubitei noastre gospodării? Nu ți-ai găsit omul!” Și m-am repezit cu toporul la el. Dar Kopciszewski s-a ferit la timp și, în loc să dau în el, am nimerit purcelul în frunte. Nici n-a mai guîșat. Speculantul care parcă atîta aștepta, m-a întrebant: „E viu?” I-am răspuns: „Nu e viu”. Atunci a spus: „În cazul ăsta e legal”. Și ne-am înțeles cu 17 zloți și jumătate kilogramul.

Și dacă ne-am înțeles, a trebuit să bem adămașul, și s-a îmbolnăvit Kopciszewski. M-am dus după doctor și mi-am obosit caii. Calul este doar un animal care obosește cînd trage. Și dacă mi-au obosit caii, oameni buni, cum puteam eu să mă duc după veterinar, ca să-mi dea dovadă că mi-a murit porcul, așa, din senin, și că n-am putut să-l prezint viu la colectare? Ceasul rău...

Vasăzică, numai pentru că n-am putut să prezint petecul ăla de hîrtie, birocrății m-au dat la gazetă că aș fi chiabur. Dar un chiabur e gras, are mustăți groase și stufoase, și poartă lanț de ceas pe burtă... Eu, ce fel de chiabur sînt, oameni buni?

(Traducere din „SZPILKI nr. 6/954)

1. Vezi că am avut dreptate cînd am susținut că e un loc bun pentru cuib? De trei ani îl găsim neatins.
2. Repede, Lenușo, pregătește cîmile că s-a dat drumul la apă.
3. Iată un colțisor liniștit, unde voi putea bea acest pahar de vin curat.
4. Vai, dragă, se poate să tai lemne pe scară, vrei să te fradă curentul? Treci de le taie în casă.
5. Reprezentantul I.C. L.: În sfîrșit, iată un bloc unde oamenii nu se plîng, nu ne cer să facem reparații și viața decurge în cea mai perfectă armonie.

Desen de A. POCH

Inovație

de SILVIU GEORGESCU

Un lucru să știi: când și-o pune el, Tomozei asta ceva în gând, nu se lasă pînă nu-i dă de rost!

Dealtfel, nu-i vorba, că e și priceput. Păi, nu mai departe drăcia aia de banc. Doi ani a lucrat la el. Dar aparatul de sudat, dispozitivul de rulat ghivenți, și cite altele!...

Dar, mă rog, ce folos or fi avînd toate inovațiile lui Marinică Tomozei, cînd nu reușese să înduplece exigența venerabilei sale soacre, Aspasia Țîndăreanu, născută Papuc?

Că Marinică asta cit o fi el de inovator, încă n-a reușit să născocască o drăconenie, ceva, cu care s-o scoată la capăt cu soacră-sa. Și doar și-a bătut capul destul. Și și-l mai bate încă... Degeaba! Că la urma urmelor, de, și dumneaei, oricum, e soacră de inovator! De ficcare dată trebuie să găsească... cite ceva nou.

Bunăoară, duminică dimineață:

— Și mai dă-le maică, ciorilor de hîrburi! Ai umplut toată casa! Un-te uți tinichele, un-te-ntorci, fiare ruginite... De unde le mai scoți, măicuță? Par c-am fi hala de vechituri!... Of, în casa asta nu poți să mai ai odihnă. Nuuu! Să stai toată ziua cu mătura după dumnealui. Să stringi, să... Și-a luat servitoare, dumnealui!...

— String er, măicuță! Îndrăznește uneori Victorița Tomozei, soția lui Marinică.

Asta vine cum ai turna gaz peste foc.

— Așa! Bravo Victorița, mamă! Tu în loc să ții cu maică-ta, tot cu dumnealui ții! Ii cinși în strună, cărevasăzică! Halal! De asta te-am crescut!... De asta...

— Mamă!...

— Ce „mamă“?! Nicio „mamă“!... Mîine dimineață m-am mutat. Plec. Mă duc la fiu-miu la Pitești... La Cristache mă duc. Ala om. Ehe!... Ala nu ciocăne toată ziua. Ala nu...

Sau altădată, cînd a cumpărat Tomozei fierul de călcat electric.

— Ei, brava, Marinică maică! Brava! Ce să-ți spun, o nimeriși! Ca Ieremia. Unde naiba ai mai găsit stîrpitura asta de fier? Zău așa, te miri pe ce să arunci banii. Mie să nu mi-l lași aicea, atîta-ți spun! Că eu mîna pe el nu pun măcar să fie ce-o fi. Încă nu mi s-a urît cu viața. Ehe!... Vreau să mor de moarte bună, nu de electrică! Cu mangel am apucat, cu mangel calc. Și ce-i dacă mă bate la cap? Imi pun cartofi și trece...

Și tot așa. Nimic nu-i bine, nimic nu-i bun. Of, cite gînduri nu și-a făcut bietul Marinică. Degeaba! Fiindcă, pe de altă parte, nu putem să nu ținem seama și de intervențiile uneori la fel de susținute ale Victoriței Tomozei, care, în pofida sentimentelor pe care le nutrește lui Marinică, se vede totuși datoare să mai ia din cînd în cînd și apărarea bătrîni.

— Femeie bătrînă, dragă! Parcă tu la vîrsta ei n-o să fi la fel? Ce te tot legi de ea? Ei, comedie!... Da' mai stăpînește-te și tu, ce naiba?! Of, zău, dacă nu m-am săturat!

Auzi, tot el să se stăpînească! Altul și-ar fi luat de mult lumea-n cap. Numai că lui Marinică Tomozei nici nu i-a trecut vreodată așa ceva prin minte. El nu se dă bătut cu una cu două. Nuu!... El e inovator. Deocamdată încă mai caută. S-a sfătuit și cu șeful biroului de inovații: om înșurat, trei copii... experiență, nu glumă! Nu se poate să nu găsească pînă la urmă, o metodă, ceva, ori poate chiar un dispozitiv special împotriva cicălelilor de acasă.

Se întîmplă uneori că-ți vin în minte, aduse cine știe de unde gînduri pe care le-ai părăsit de mult. Ceva ce și-ai dorit mult, mult de tot, cîndva, se apropie din nou tîptil, încolțind speranțe.

Cam la fel se petreceau lucrurile, în după amiaza aceea, și cu Marinică Tomozei al nostru. Se întorcea gînditor spre casă, cînd, deodată, cam prin dreptul găzării se auzi strigat.

— Ce naiba mă, Marinică?! Ești surd?... La ce te gîndești, rise, în timp ce-l ajungea din urmă, Aurel Jorca dela „montaj“.

— Ca omu' cînd se ia cu gîndurile! Mărturisii oarecum încurcat Marinică. Tocmai mă gîndeam la Hotărîrea asta de-o citirăm azi la ședință. Știi, cu...

— Aha! Foarte bine. Bună. Mult-puțin, să aibî omul grădinița lui cu de toate. Păi ce, nu? Uite așa ca mine.

Fața lui Aurel Jorca străluci de mîndrie.

— Eu nu știu ce-i aia piață. Pricepi?... La mine, cartofi, roșii, fasole... întind mîna și iau. Uite așa. Și ce am eu?... Am trei răzoare. Atîta am: trei răzoare în spatele casei. Totul este să pui cu cap și la timp. Pricepi?

Și se apucă să povestească o mulțime de lucruri pe care celălalt le asculta încuviințînd din cînd în cînd, gînditor, cu ochii în pămînt.

— Uite, vezi — spuse deodată Jorca, însemnînd cu latul bocancului o limită dealungul asfaltului umed — pîn-aici pui ceapă. D-a-cilea încolo — mai trase o linie — pui, să zicem cartofi, fasole, varză, mă rog, cum și-o fi voia. Totul este să știi cum să împarți răzoarele. Și scoți la zarzavat, măi Marinică... Las-că te-nvăț eu. Și cum să le uzi te-nvăț... Că, să știi, și asta-i o chestie. Da!... Stropitoarea, vezi tu...

Se opri deodată, iscodindu-l pe sub streșina sprincenelor încruntate:

— Ori tu nici nu te gîndești să te înscrii?!

Marinică Tomozei oftă adînc. Nu răspunse nimic. Ce să-i răspundă?... Ce? Că asta a fost visul lui de totdeauna? Că acele gînduri îl munceau și adineaori cînd venea încoace?! Grădinița, răzoarele... Tiii, fericit om trebuie să fie Jorca asta! Are trei răzoare. Seamănă cu mîna lui cartofi, ceapă, fasole... Trei răzoare în spatele casei. Atîta are.

Se opri puțin ca să înghită un nod nesuferit și amar, cum li vine omului la necaz. Lîngă el, Aurel Jorca li da înainte:

— Să te înscrii, mă, auzi?... Nu face prostii! Trei sute de metri să ceri! Că scoți, mă Marinică!...

Dar soacră? Soacră ca a lui?! Ca Aspasia Țîndăreanu născută Papuc, o avea Jorca asta?

Apartamentul pe care-l ocupau soții Tomozei dădea într-o curte din spatele blocului. Ca să intri în camera de culcare trebuia să treci mai întii printr-o odăiță mai mică, un fel de hol, în care odihnește de obicei, în ceasurile cînd nu se ceartă cu Marinică, dumneaei, coana-mare.

Marinică intră binișor, și, așa îmbrăcat, cu paltonul pe el, se așeză un timp pe patul bătrînei. De dincolo nu se auzea niciun zgomot. Victorița, plecată desigur prin oraș după treburi și soacră-sa... unde putea fi soacră-sa decît la tsifas prin vecini?! Ori poate c-a luat-o Victorița cu ea după cumpărături.

Din nou simți în gît nodul amar.

Căuțînd după un chibrit ca să-și aprindă țigara, ochii i se opriră din întîmplare pe șifonierul înalt, cu oglindă, deasupra căruia pîdeau amenințătoare cele două geamandane ale bătrînei.

Trăsăturile întuncate ale lui Marinică Tomozei se strînseră într-un zîmbet amar.

Sărcelele!... De cite ori n-or fi coborît ele de acolo, cu destinația precisă „fiu-miu, Cristache-Pitești“?!

Dar astăseară, fie ce-o fi! Are să reziste pînă la capăt. Trebuie! Orice s-ar întîmpla. Să știe de bine că-i cară singur geamandanele pînă la gară și-napoi. (Deobicei, atunci cînd se hotărîște să plece la Pitești, coana-mare pierde întotdeauna trenul). Astă seară nu va da niciun pas înapoi. Pe chestia răzoarelor va fi de neludplecat, orice ar ieși. Și dacă Victorița o să țină cu bătrîna, treaba ei. Nu va ceda cu niciun preș. Dar ce, e copil să-l comande bătrîna cum vrea dumneaei?

Enervat, aruncă țigara și trecu dincolo în dormitor. Deschise fereastra. Aerul rece, întăritor, ca aerul de munte, îl mai liniști, răcorindu-i obrazii și fruntea.

Se însera. Plutea în aer adierea zăpezilor topite, unduind fără foșnet vîrfurile roșcate ale pluteilor.

O cioară croncăni stins pe undeva, ca un vaer ce străbătu deodată întreaga întîndere din spatele blocului. Marinică Tomozei se aplecă puțin peste fereastră. Ah, ce de mai loc!

Peste citeva zile vor începe înscrierile. Iși alese la întîmplare o fișie lată de pămînt, între două plute uriașe. Incepu s-o-mpartă repede. Se pomeni adunînd și scăzu numărul de zile care-i mai rămîneau, răzoare, răsaduri, semințe... Apoi, deodată se posomorî. Auzise undeva, pe sub fereastră, glasul hîrlitor ca o tuse, al soacră-si. Tăfîsuia cu cineva. Glas de bărbat.

Impins parcă de-o presimțire, Marinică se aplecă mai mult peste fereastră.

Jos, cu latul bocancului, un bărbat desena pătrățele și linii în zăpada pe jumătate topită.

— Uite, vezi dumneata, auzi el, pîn-aici, să zicem pui cartofi, d-acilea-ncolo, roșii, ceapă, ori...

— Lasă, lasă acum! se oțărî bătrîna. Nu mă-nvăța dumneata pe mine. Atîta lucru om ști și noi, ce naiba?! Că doară n-am trăitără de cînd lumea la oraș. Mai bine spune-mi mai departe cum e cu Hotărîrea?...

— Vai de mine, dar se poate, coană-mare? Nu și-a spus nimic Marinică?

— Ehe, păi cum o să-mi spună dumnealui d-astea? Crezi că-i convine să ne apucăm să ne facem grădină?... Aș! Dar de-acu nu-i mai merge, nuu!... Ori se scrie numaidecît cu trei sute de metri, ori, dacă nu... Ce mai? Mă înscriu eu... Da' ce zici? Mi-o da?...

Pe neașteptate, bărbatul ridică ochii și-l descoperi pe Marinică încrămîntat peste marginea ferestrei. Clipi semnificativ și duse tainic degetul la buze.

„Ia te uită! Iși spunea citeva clipe mai tîrziu, Marinică Tomozei, în timp ce închidea stăpînit de emoție, fereastra. Pentru nimic în lume nu mi-ar fi trecut așa ceva prin minte!... Strașnic om, Jorca asta!“

Și adăogă numaidecît:

„Inovatorul Jorca!“

URZICA SPORT

Dela Niță Scandal către bunul său amic Sandu Cotonogă (zis Rade-l la picioare).

Dragă Sandule,

Uite, jur pe ochii mei, și pe ce am eu mai scump (pă ceasul de aur, ăla de l-am găsit în buzunar la unul, în repriza doua a meciului de fotbal Știința-Locomotivă) că îmi vine peste mână să scriu această scrisoare, mai ales acum de când cu noua ortografie, care îmi vine foarte greu, că eu și la a veche eram tot timpul în ofsaid. Dar acum scriu și eu cum pot, și tu n-ai să rizi de mine, că vorba aia, noi ne cunoaștem, și, ca s-o spunem p-a dreptă, așa cum știu eu să scriu și tu să citești, și viță versa. Deci, ca să n-o mai lungim și să intrăm în criză de timp, să-ți povestesc cele de mai jos, că vreau să te iau și pe tine martor, că am dreptate, că vorba proverbului: doi la doi puterea creștel!

Mă, Sandule, mă, mare e nere-

cunoștința oamenilor. Il ști și tu pe antrenorul de fotbal Nagy Iuliu. Bă, așa antrenor mai rar. Chiar foarte rar. Cu toate că unii zice că mai des nici nu-i nevoie.

Stai numai să vezi, și să le judeci și tu. Băiatul era antrenor la o echipă de fotbal din Baia Mare. Cum a venit acolo, a aliniat toată echipa în front, clte unul în fața lui, și i-a întreat: „Bă, voi cum stați cu antrenamentul?” „Binișor” — au răspuns ăia. „Ia să văd și eu”. Și i-a chemat la un pahar de vin. ăia că nu, că nu bea, că ei nu merge, mă rog, fel de fel de motive de astea ca să-și acopere lipsa lor de pregătire.

Auzi! Le dă antrenorul dispoziție, și ei nu execută. Ca să vezi ce lipsă de disciplină a găsit acolo. Acu, eu nu zic, și pe vremea noastră sportivii nu beau și nu fumau, dar fiindcă n-aveau bani. În sfârșit, ce mai încole și încoace, una și cu una fac și tu. It, nu le-a mers cu Nagy. Că el ce făcea? Le dădea exemplu personal. Și, odată, când a venit la antrenament, exemplul era atât de puternic, că i-a adunat pe toți în fața lui, și le-a strigat: bă, clți jucători are o echipă de fotbal?”

„Unșpe”, au spus ăia. „Atunci bine, bă, voi de ce sînteți douăzecișidoi?” Eu am fost angajat să antrenez o echipă, nu două!”

Uite așa, bă, lucrează Nagy Iuliu: maximum de intensitate în antrenament. (La el maximum e trei-patru sticle). Dar să nu crezi că asta-i singura lui metodă de antrenament. N-a neglijat nici partea teoretică. Ii aduna pe jucători la el acasă și pune-i toată noaptea cu nasul în carte. Și ăștia niște ageamii habar n-aveau de nimic. Dar Nagy nu s-a lăsat. I-a împărțit în două cercuri de învățură: un cerc studia pokerul, ălălalt paișpe-treizecișunu. Făceau și sporturi complimentare: table, remi și altele. Și ce să-ți spun: mergea echipa ca pe roate. Care cum încăpea pe mîna lui ieșea... gol. Și crezi, tu, mă Sandule, că s-a găsit măcar unu' care să recunoască meritele lui Nagy? Metodele lui de antrenament? Stilul lui în muncă? Apropierea de oameni? Legătura cu masa (de poker)?

Da' de unde! L-au dat afară, bă! Auzi, afară! S-au găsit clți-va invidioși în conducere, care l-au zburat.

Dar crezi tu că a stat măcar un minut pe tușe? Aș! Imediat

l-au angajat la o echipă de fotbal din Hunedoara.

Acuma, antrenează acolo. Și are și-o metodă bună. Ce trebuie să faci un antrenor? Să caute să ridice jucătorii buni. Așa face și Nagy. Caută jucători buni la alte echipe, le face oferte avantajoase în scris, și li ridică. Unii spun că asta-i racolaj. Niște birfitori.

Ei, spune și tu, bă, Sandule, în condițiile astea pot să-ți desfășori munca de antrenor? Dacă-i pui să studieze cărți, nu-i bine, dacă vrei să-i antrenezi cu „puterea ursului” e rău, dacă vrei să-i „crești” de la alte echipe, e racolaj, mai antrenează dacă poți. Noroc că mai e unii care nu se țin de toate nimicurile astea, și mai lucrează ca noi pe vremuri. Da' să știi, bă, că e viața grea și răminem din ce în ce mai puțini.

Eu cam asta am vrut să-ți scriu, și dacă mai aflu ceva nou de Nagy, o să-ți comunic și ție. Dacă aști tu înainte, comunică-mi tu mie. Dar poate că aști ei înainte. Mai știi?

Să trăești și să ne vedem sănătoși la o partidă de huiduială pe stadion.

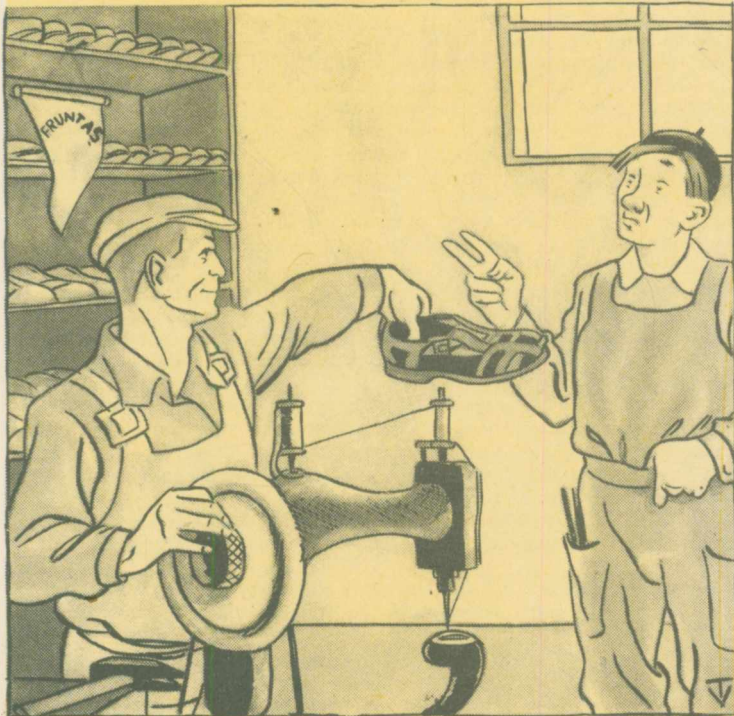
NIȚĂ SCANDAL

Desen de I. DORU

— De când m-au criticat că sînt un „gură cască” am început să port actele secrete la mine

NEDUMERIRFA LUI
MARINICĂ

Marinică: Asta-i culmea! Te laudă la gazetă pentru că produci la opt perechi de încălțăminte, deșeuri abia pentru o pereche de sandale, iar pe mine mă critică deși produc de două ori atâtea deșeuri, la numai două perechi de ghete...

Desen de V. TIMOC

— „Tovarășe, aveți nr. 41?”
— „S-a isprăvit!... Aceasta este singura pereche, însă e nr. 43!..”

Desen de M. COSTI

CONDICA CU EXPLOZII

Sertarul biroului se deschise brusc, și condica de reclamații a cantinei Politehnicii din Timișoara zbură cu mare viteză între dosarele și hîrțile care se aflau acolo. Apoi, cheia se răsuci în broască și condica rămase în întuneric. În sertar se produse o zarvă teribilă, se auzeau vociferări, proteste, strigăte.

— Cine ești? o întrebă aspru un dosar voluminos care părea a fi administratorul spațiului locativ din sertar.

— Sînt condica de reclamații a cantinei! oftă noua sosită. Aici am fost repartizată!

— Serios? făcu dosarul. Ia să văd ordinul de repartitie.

— N-am! îngnă condica. Am fost repartizată aici în mod ilegal!

Strigăte și urlete acoperiră ultimele cuvinte ale condicii.

— Un moment, fraților, un moment, spuse dosarul. Apoi se adresa condicii: „ia spune, cine te-a trimis aici?”

— Conducerea cantinei! Ziceau că sînt plină cu explozibil și s-ar putea, din cauza mea, să sară toți în aer! Atunci m-au vîrît aici!

— Dar ce fel de explozibil ai, frate?

— Eh! Așa vine vorba! Eu conșin zeci de reclamații ale studenților în privința mesei!

— Și cum, conducerea cantinei, n-a luat măsuri?

— Păi, nu vedeți c-a luat? M-a băga în sertar! Tot sertarul fremăta de indignare.

— Și zici că studenții nu-s mulțumiți de masă? rosti o hîrtie împăturită. Mă mir! Uite, eu sînt o factură de carne!

— Și eu sînt una: de orez, rosti alta.

— Eu, sînt de ulei!

— Eu de legume!

— Nu, fraților, spuse condica, alimente sînt berechet în magazia cantinei studenților...

— Atunci, de ce nu le mîncă?

— Ba le mîncă! Le mîncă magazinerul, bucatarul... Să vedeți ce porții primește magazinerul la masă, o grozăvie!

— Stai, frate, rosti iar dosarul, nu poate magazinerul singur să înghită toată magazia! Că dacă mîncă atîta, moare!

— Nu, că-l scapă bucatarul.

— Zău? Cum?

— Păi, a fost prins pe cînd căuta să-l scape pe magaziner de niște alimente!

— Cum, adică? Le-a scăpat dela foc, dela inundație?

— Nu, le-a scăpat dela cazan! Că, vedeți voi, alimentele astea sînt într-un pericol permanent! Stau în magazie! Și în fiecare zi sînt

în primejdie să fie trîncate în cazan să fie fier-te, gătit și, apoi, mâncate fără milă de studenți! Dar, nu știu cum se întâmplă, că în ultimul moment sînt salvate. Pornesc spre cazan, îl ocolesc, și apoi p-aci și-e deșul!

— Pe unde?

— Eh, dacă ar ști careva pe unde!

— Eh, parcă spuneați că bucatarul, a și fost prins cu mița-n sac!

— Nu cu mița, cu alimentele!

— Și, atunci, de ce nu-l salvează și pe el dela bucătărie? Odată ce conducerea cantinei l-a descoperit...

— L-a descoperit, și acum îl acoperă! Te pomenești c-or fi toți în același ghiveci!

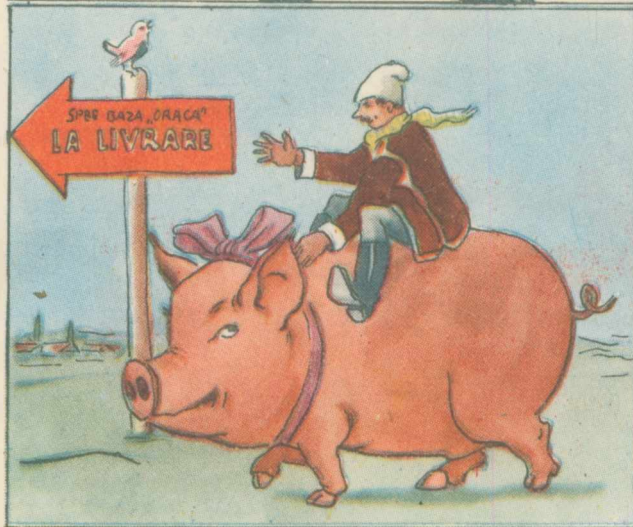
După relatările acestei condici, la cantina Politehnicii din Timișoara, unele persoane au prins mucegai și s-au alterat. Pentru a se stabili ce mîncare de pește e pe acolo, noi sugerăm un meniu care ar trebui servit cit mai urgent, și anume: felul întâi, o salată, celor responsabili. Felul doi: o „anchetă” „la procuror”. Și felul trei, o mîncă cu sos picant (ca să pice afară vinovații).

(După un material dela corespondentul nostru Nistor Ion)

Legea privitoare la creșterea și îngrășarea de animale, acordă contractanților mari avantaje materiale și reduceri din cota de cereale și carne.

Desen de GH. CHIRIAC

La contractare îl susțin eu...
La livrare mă susține el!

ENSURUL SĂNDUȚII

O știți pe Sănduța noastră: are 22 de ani, e frumoasă și-i place să se îmbrace bine. E un cusur? Nu e! Altul e cusurul ei... Cheltuie tot ce câștigă pe rochii, pe pantofi, pe combinezoane și mai știu eu pe ce, c-a ajuns și fonierul ei plin și îndesat ca un vagon de tramvai de pe linia 26. De la o vreme, se vede că nu-i mai ajunge salariul și a început să ne ciupească, fără să știm unul de altul, când pe maică-sa, când pe mine.

E un cusur? O fi, dar nu-i un cusur grozav. Las' să ciupească, că este de unde. Eu câștig, nevastă mea câștigă, și de avut n-o avem decît pe ea. De ce să nu-i dăm? Cusuful e altul. A început fata să aibe, cum să zic... ei, da, asta e cuvîntul, a început să aibe gusturi fistichii în privința toaletelor... Pînă nu de mult, își lucra la o cooperativă din cartierul nostru, și cît nu sînt eu de priceput la de astea, tot îmi plăcea cum îi veneau rochiile. Parcă erau turnate pe manechin. Acum însă, umblă din croitoreasă în croitoreasă, și tot la de alea mari, care nu te lasă din mîină pînă nu-ți storc angaralele lor fiscale pe jumătate de an. Cînd o cauți, Sănduța e bosumflată și nemulțumită că nu-i reușesc „modelele”. Trebuie să știți că modelele Sănduței nu sînt modele de toată mina. Sînt aduse tocmai de la Paris. Mic, drept să vă spun, nu-mi plac, chiar dacă mă pici cu ceară, și dacă mi-e neceaz de ceva, e că modelele astea faimoase au făcut din fata mea o sperietoare de ciori.

Este asta un cusur? Păi, te cred! Ei, dar stați să vedeți că adevăratul cusur e altul. S-a împrietenit neghioaba, că, zău, nu știu cum să-i mai spun, cu vecina noastră, madam Vasiliadis, una din alea care nu știți bine din ce trăiește și care își apără fața de beteșugurile bătrîneții sub o platoșă de vopsele și alifii, doar-doar n-ai să ghicești că are vîrsta dispărutului tramvai cu cai. De la ea se pricopsește Sănduța noastră cu modelele fistichii, și tot ea o poartă cît îi Bucureștiul de mare în căutare de croitorese de ultima modă.

Este sau nu este asta un cusur? Dar stați că n-am spus totul. Cum pune mîna pe salariu, mai trage ce trage de la mine, o mai stoarce olecuță și pe maică-sa și, zdup, la madam Vasiliadis. Acolo își lasă bunăta de bănet, ba pentru o stofuliță de taior, ba pentru o mătăsică de rochiță, ba pentru un șip de parfum, ba pentru o geantă cît o butelie de Aragaz — și toate — toate sînt sută în sută mărfuri din străinătate, primite de madam Vasiliadis de la fratele ei, care este nici mai mult nici mai puțin decît director general la o casă de mode din Paris. Și cînd ești dîtai director la asemenea prăvălie, și ai o soră simandicoasă ca madam Vasiliadis, îi trimieți, mă rog, tot ce e mai fin și mai elegant pe gustul modei parisiene. Iar madam Vasiliadis, care ține la Sănduța noastră ca la ochii din cap îi vinde fetei tot ce primește de la frate-său. Și știți cum? N-o să mă credeți, fără nici un câștig, la jumătate de preț. Asta, fie vorba între noi, e ceva...

Dar uite, că mie nu-mi place. Nu mă întrebați de ce, dar nu-mi place. Nu-mi place madam Vasiliadis. Nu-mi place fratele ei măcar că e hăt, la mama dracului, nu-mi plac mărfurile de la Paris, și ce mai încolo-încoace, nu-mi place ca Sănduța noastră să fie protejată tocmai de una ca madam Vasiliadis.

Este un cusur? Și încă ce cusur!

Dar stați că tot n-am terminat. Deunăzi, să tot fie trei săptămîni de-atunci, mă pomenesc cu Sănduța că-mi cere în mare secret 200 de lei. Cîcă avea madam Vasiliadis o stofă de taior primită de la fratele ei din Paris, „o poemă”, „un paradis”, „o simfonie”, pe prețul chilipir, de 280 lei metrul. Cum să scape ea, Sănduța, așa pleasă? 200 de lei sînt o sumă bunicică, dar i-am dat că tocmai luasem prima. Pe urmă a urmat altă ciupeală de la maică sa, cițiva sutari pentru croitoreasă, că de! așa stofă rară nu se dă decît pe mina unei croitorese de mare artă...

Cînd taiorul a fost gata, și am văzut fata îmbrăcată, am rămas cu limba-n gușă, cum se spunea la noi în sat. Stofa era frumoasă, de ce să nu recunosc, dar modelul... să dai și să fugi! Dacă n-ași fi știut că e un taior după ultima modă de la Paris, ași fi jurat că e un sac din acelea în care se viră exploratorii care cutreieră printre ghețarii de la pol și dorm în ele ca să nu prindă igrasie. Dar dacă așa se poartă la Paris, și dacă Sănduța noastră ține morțiș să calce în pas cu damele pe care le sclifese fratele lui madam Vasiliadis, treaba ei! Nu mă bag! Eu mi-am spus odată părerea, mi-am spus-o și a doua oară, ba mi-am spus-o și a treia oară, dar atît! Nu-i obiceiul meu să mă bag. Îmi place să aștept...

Cu gîndurile astea am ieșit cu familia la plimbare, adică nevastă mea, Sănduța și cu mine. Și cînd mergi cu două femei la plimbare, pas de te o pune la dorița lor de a se sgîi în toate vitrinele. Că și nevastă-mea asta... Las' că are Sănduța cu cine să semene. Ne-am oprit în fața unui magazin mare, cinci-șase vitrine. Nevastă-mea și fata nu se mai săturau privind mărfurile. Intr-adevăr, îți luau ochii, atît erau de multe și de vii. Eu însă m-am proptit indiferent în fața vitrinei cu mărfuri raționalizate. N-a fost cu nici o aluzie la planurile lor, dar așa s-a întimplat fără să vreau. Și cum stam lingă vitrină, îmi arunc ochii și simt că privirile mi se ațintesc fără voia mea asupra unei bucăți de stofă desfăcută în latul vitrinei ca o draperie căzută în falduri moi și bogate. Un cartonaș prins la mijloc indica cu o scriere îngrijită calitatea și prețul: „Mărfuri raționalizate — Stofuliță de taior, 36 lei metrul”.

Mă uit bine și nu înțeleg de ce mă atrage în mod atît de deosebit această neînsemnată bucată de stofă? Și deodată mă lovesc cu palma peste frunte: Tii, acum înțeleg! O strig pe Sănduța. Mă uit la taiorul ei, mă uit la stofulița din vitrină... vorba aceea, surori gemene, nu mai încăpea nici o indoială: erau din aceeași mamă și din același tată. Crezi că a mai fost nevpie să-i mai spun ceva Sănduței? Aș! A înțeles totul din privirile mele și din cartonașul din vitrină, care spunea mai mult decît aș fi fost eu în stare să îndrug.

Pînă acasă n-a scos o vorbă, dar nici eu, nici nevastă-mea n-am spus pis, cu toate că eu eram mulțumit din cale afară, răzbnat deabinelea!

Acasă, Sănduța a dat buzna peste madam Vasiliadis și ce au vorbit ele nu știu, dar din ziua aia nici bună ziua nu-și mai dau. Fiindcă așa e Sănduța: repezită. Nu-i un cusur?

S. ZAMFIR

NEGRU PE ALB

● Revista „Femeia” publică în nr. 1 1954, în pagina 32, „sfatul practic” intitulat „Cum se calcă dunga pantalonilor”. Acest sfat este ilustrat de următorul desen:

Din acest desen reiese că reductoarea care calcă nu știe:

Intîi: că fierul de călcat se ține cu mîna dreaptă, nu cu stînga.

Al doilea: nu știe unde vine dunga pantalonilor. Iată cum un sfat nu e nici practic și nici... sfat.

● Ziarul „Informația Bucureștilui” publică în nr. 150 (pagina a doua) știrea intitulată „Gospodăria anexă model”.

În ea se spune:

„La gospodăria anexă de pe lingă întreprinderea Nicolae Bălcescu au fost înșămîntate suprafețe însemnate cu stufat, sparuc, ceapă verde etc.”

După cum se știe, stufatul e o mîncare. Se face din ceapă verde și usturoi verde. Uneori e și cu carne. De miel sau de vitel.

Nu știm dacă stufatul înșămîntat de „Informația Bucureștilui” e cu carne sau cu brînză, dar experiența e interesantă. Dacă va da rezultate, secția agricolă a ziarului va putea trece și la înșămîntări de: ghiveci călugăresc, ardei umpluți, și de ouă ochiuri.

EPIGRAMA

La casele de bilete se poate citi veșnicul anunț: „Nu mai sînt bilete pentru spectacolul...”

Zice unu cam coșcar:
Ce-o fi asta, măi băiete?
Peste tot se joacă doar
„Astăzi nu mai sînt bilete”.

Garderoba

La Municipal, aceasta
E povestea, dragii mei:
Stai la piesă două ceasuri
Și la garderobă... trei.

Lucian Dumitrescu

„URZICA”

Revistă bilunară de satiră și umor
Redacția: Calea Victoriei Nr. 25
Telefoane: Secretariatul de redacție:
4.28.15, Secția scrisori: 4.60.34.
Secția viața internă: 4.72.23.

Dragă Urzică!

Desen de H. LERU

La S.E.F. Cluj, căciulile au fost distribuite în cea mai mare parte personalului administrativ din birouri.

T. Paul
Cluj

— ...Și spui că e frig afară pe linie? Fericiții de voi! Noi ne topim aici de căldură...

Școala medie tehnică sanitară din str. Pitar Moș no. 15 funcționează în condițiuni igienice necorespunzătoare.

Moldoveanu Aneta
București
Sos. Ciurel 46

— Țineți minte: cel mai important lucru în igienă este curățenia!

Din cauza lipsei de răspundere a tovarășilor din serviciul veterinar precum și a acelor din sectorul zootehnic și din secția agricolă a Sfatului popular raional din comuna Berzovia, raionul Reșița, 300 de berbeci de rasă țigăie sînt amenințați să piară datorită proastei întrețineri...

M. Dobre
Reșița

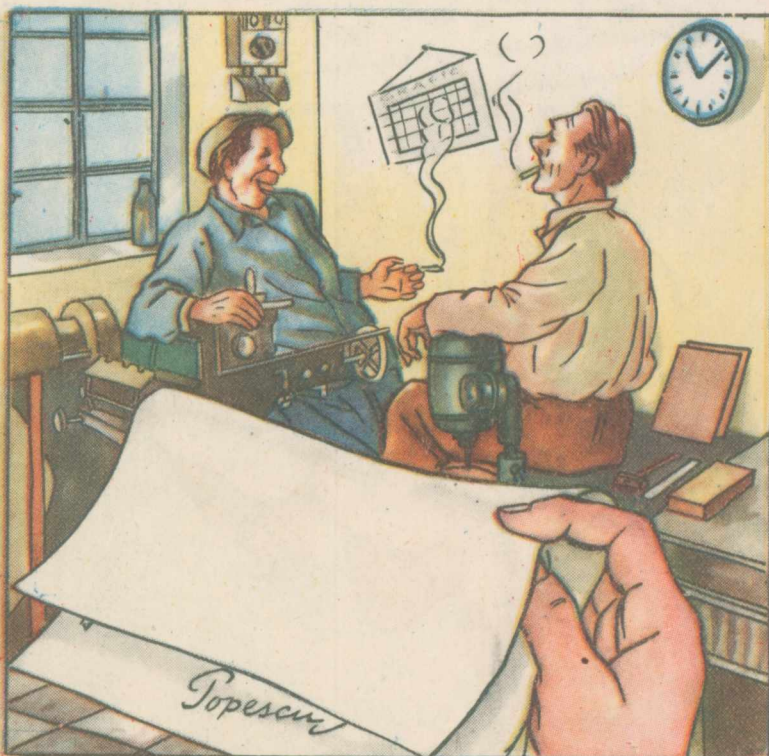
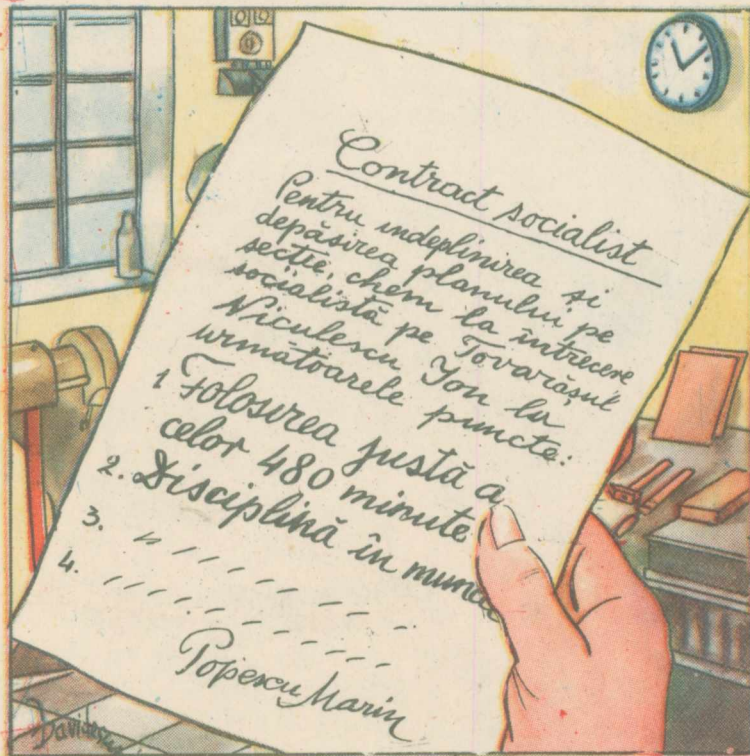
— Pînă se va găsi cine răspunde de viața mea, am să-mi dau sufletul

In raionul Sărmaș lipsesc cu desăvîrșire sticlele de lampă.

B. Traian
Sărmaș

— Dacă aprind lampa sau n-o aprind tot nu văd nimic!

INTRECERE SOCIALISTĂ FORMALĂ

Desen de I. DAVIDESCU

Altă dată îi zicea greblă. Acum îi spune „ajutor”...